

FOTBAL

REVISTA
SĂPTĂMINALĂ
ANUL V

193

MIERCURI
4 FEBRUARIE 1970
12 PAGINI
2 LEI

PRIMA FOTOGRAFIE ÎN BRAZILIA

Iată cea dintâi imagine fotografică din turneul pe care lotul reprezentativ al României îl întreprinde în America de Sud: sosirea pe aeroportul din Belo Horizonte, unde s-a disputat primul meci, în compania lui Cruzeiro.

În prim plan, de la stînga la dreapta: Dumitrache, Dembrowschi, Deleanu, Radu Nunweiler, Neagu. În continuare, fotbaliștii români au fost pur și simplu „asaiați” de fotoreporteri, ziariști, reporteri de la radio și televiziune.

ÎN ACEST NUMĂR

- PENTRU O REALĂ EFICIENȚĂ A CENTRELOR DE COPII ȘI JUNIORI
- „DIN ÎNTIMITĂȚILE GAZONULUI” VĂ PREZINTĂ PE: FRĂȚILĂ ANDRIOAIE ȘI ANTRENORULOȚET
- „AGENDĂ PLINĂ” PE BIROURILE F.R.F.

- NOTE DE DRUM DIN AMERICA DE SUD
- O DISCUȚIE INEDITĂ DESPRE TURNEUL FINAL AL C.M., CU JOAO SALDANHA
- UN INTERVIU CU INTERNAȚIONALUL BRAZILIAN TOSTAO

MATERIALE TRANSMISE DE TRIMISUL NOSTRU SPECIAL
ÎN BRAZILIA, AUREL C. NEAGU

- IMPORTANTE HOTĂRÎRI ALE F.I.F.A. ÎN LEGĂTURĂ CU TURNEUL FINAL AL C. M.
- ECHIPA U.R.S.S. ȘI „NOUL VAL” AL LUI KACIALIN
- PELE PLEDEAZĂ PENTRU REDUCEREA SANȚIUNILOR DATE LUI ESTUDIANTES

În pagina 7:

CONTINUĂM SERIA REPORTAJELOR NOASTRE DE LA PREGĂTIRILE ECHIPELOR DIVIZIONARE A:

**U. T. A., Crișul,
A. S. A.**

Crișul Oradea se pregătește cu intensitate în vederea apropiatei reluări a activității oficiale. În fotografia alăturată, un aspect de la un recent antrenament, surprins pe peliculă de fotoreporterul nostru S. Broșoveanu.

DUMINICĂ, 18 IANUARIE

Ora 10. Decolăm de la Băneasa cu un avion Tavora, BAC 111 și după un zbor agreabil ajungem la Paris, ora 11.40, ora locală. Air France ne oferă masa de prinz, cu specialități culinare și vin de Bordeaux, astfel că așteptarea este plăcută.

Se anunță decolarea. Este ora 23. La București e miezul nopții, deci 19 ianuarie, la Rio de Janeiro este încă 18 ianuarie, ora 19. Ne așteaptă 11 ore de zbor peste noaptea neagră a Oceanului.

LUNI 19 IANUARIE

Din cei 18 jucători, numai 7 au primit pînă acum botezul zborului peste Ocean: Dan Coe, Mocanu, Șerghel, Lucescu, Lupescu, Deleanu și Sătmăreanu. Alții ei nu au sentiment de înălțime totală. Trecerea Oceanului are, parcă, păstrînd proporțiile, valoarea unui salt cosmic. Nu-i vorba de înălțime, ci de o neliniște pe care o provoacă imensitatea cerului și a apei, imensitatea de a reacționa față de mașina zburătoare, de neant și abisul între care ești prizonier. De aceea exhibițiile stewardeselor care arată ce trebuie făcut în caz de amerizare forțată, par ridicole. Pasagerii reacționează diferit, în funcție de obișnuința zborului transoceanic, de debut sau temperament.

ZBURĂM PESTE OCEAN

Dintre jucătorii noștri, Neagu, deși avea în față o premieră atât de fantastică a dormit aproape tot timpul, la fel ca și Dan Coe, veteran în asemenea zboruri. A zburat și la Tokio. Lui Ghiță i-a fost teamă. De altfel portarul băcăuan are trac față de tot ceea ce este nou. În ajunul partidelor internaționale nu doarme. Cum a făcut la Oslo, înaintea meciului cu Skeid. La ora trei dimineața se plimba de unul singur prin holul hotelului. În schimb, foarte flegmatic, Domide a fost liniștit. A văzut filmul în întregime. La bordul avioanelor intercontinentale, Air France oferă în timpul zborului filme. Se instalează chiar două ecrane pentru a da posibilitate tuturor celor 180 de pasageri să vizioneze filmele în bune condiții. De data aceasta era un film cu Lolobrigida: „Bun venit domnule Campbell”. Nu știu dacă Dumitrache a adormit în timpul filmului din cauză că Lolobrigida a mai îmbătrînit sau de frică, cert este că el s-a trezit aproape de aterizare. Dobrin era neliniștit. „Nu se mai termină o dată călătoria asta”, spunea el. Cînd privea la film, cînd pe fereastra avionului. Dinu și Hălmăgeanu au fost atât de atenți încît dădeau impresia că studiază zborul. În special Dinu era foarte curios și căuta să explice ciudățeniile provocate de fusul orar, în timp ce Răducanu dormea tun, impasibil la fantasticul de afară.

În zborul de noapte, orele trec greu dacă nu dormi. Mă uit la ceas. E ora 8 dimineața la București. E luni. După ora braziliană este trei noaptea. Abia peste o oră săgeți de foc străbat prin norii negri de sub noi. În curînd spectacolul răsăritului de soare, cu un roșu de foc, este impresionant. Ai senzația că de undeva trebuie să apară o navă cosmică, Apollo și să amerizeze. Foată zarea este fantastică. Lăpșește muzica divină a lui Beethoven, cutremurătoare. Sigur ar fi scris o simfonie fantastică dacă ar putea, pe vremea lui, să

abă șansa unui asemenea zbor. Se luminează bine. Intrăm în obișnuit. Sintem în nori. Pierdem panorama atât de vestită a orașului Rio de Janeiro. Plouă mărunt. Avionul Boeing 707 aterizează atât de lin de parcă ar fi venit nu după 11 ore de zbor peste ocean ci după o scurtă cursă de agrement. Aeroportul Galeao nu are nimic deosebit. E ora 6 dimineața, ora 11 la București. Sintem după 25 de ore de călătorie.

AM AJUNS!

De pe terasa aeroportului ne salută Giorgio, unul din organizatori, cunoscut antrenorului Angelo Niculescu și băieților care au fost acum doi ani în turneu. Plouă mărunt, dar este cald. La 7 dimineața sint + 24 de grade. Prezintă pasapoartele și certificatele de vaccin. Intrăm în sala vămii unde devenim obiectul de atracție al vameșilor. Cu echipa României

de la AUREL C. NEAGU

cu data de 19 ianuarie 1970, „O Globo” și „Tribuna” din Rio cu fotografia mare a lui Dobrin. Lingă una din ele o explicație largă, pe care o rezum: „În Europa, Saldanha a văzut jucîndu-se un fotbal brutal, opus fotbalului-talent pe care-l joacă Tostao și Pele. Dar Dobrin este unul din fotbalistii europeni care practică fotbalul-talent. El este vedeta României”.

Ne urcăm în autocar și ajungem la celălalt aeroport din Rio, la Santos Dumont, pe o șosea mărginașă, astfel că afară de Atlantic și case periferice nu vedem aproape nimic. De altfel oboșala își spune cuvîntul. Jucătorii, sint mai pușini vorbărești. Aici ne așteaptă reprezentanți ai Legației Românei care ne întîmpină cu multă afecțiune și interes. Dar, apar din nou zărilor și televiziunea. Ia-

ceptați. Avionul nu este mare, dar ne oferă confort. Luăm înălțime. Iată din nou Rio sub nori. Ne aștinăm deci plăcerea de a-l vedea și peste cîva timp cunoșteam ceva din vastele întinderi ale Braziliei. Cu ochii minții vedem Amazoele și Mato Grosso. Dar pînă acolo mai sint cîteva mii de kilometri.

Brazilia! Un continent. De 30 de ori mai mare decît țara noastră, însă cu o populație de numai patru ori mai mare. A patra țară din lume ca întindere după Uniunea Sovietică, Canada și China. Hotarele acestei țări au o lungime de 23.127 kilometri. Descoperită la 22 aprilie 1500 de către amiralul portughez Pedro Alvarrez Cabral, Brazilia ne va oferi un tablou extrem de contrastant și interesant în același timp.

M-am înșelat. Sint din nou solicitat. Scap abia la ora 20. E ora 1 noaptea la București. Adorm, dar la ora 2 ora locală mă scol. De ce așa de repede? La București e ora 7 dimineața, ora obișnuită de școlare. Ce ți-e și cu fusule astea orare!!!!

MARTI 20 IANUARIE

Dimineața nu vedem un „orizont frumos” cum recomandă poeticul nume al orașului. Sint nori și plouă. Privim de la ferestrele hotelului Normandy și vedem panorama orașului întins, contrastant, cu clădiri moderne și mai vechi care se întind pe dealuri. Unul din insoțitorii noștri ne arată bulevardul principal al orașului Alfonso Pena și ne istorisește cum a fost primit Tostao după ce a revenit de la Houston unde a suferit operația la ochi. L-au așteptat peste 100.000 de oameni înșirați de la

este cazul cu asemenea evenimente sportive.

Ne-am temut de caniculă, dar nu o găsim nicăieri. Plouă. CHUVA, cum spun brazilienii la ploaie și se tînguie mereu spunînd CHUVA. Pentru cîteva minute soarele își face apariția și dispare din nou. În aceeași zi plouă de 10 ori și e senin tot de atîtea ori.

ANTRENAMENTE...

Imperativul antrenamentului nu poate fi oprit de ploaie. Stadionul mare „Minerais” nu poate fi utilizat din cauză că este desfundat de ploaie. Vom merge numai să-l vizităm. Echipa se antrenează pe stadionul Cruzeiro.

O surpriză. La antrenament întîlnim pe fostul portar al fostei echipe Juventus din București, Endreffy, plecat din țară din anul 1940. Îl recunoaște pe Angelo Niculescu și este emoționat. Întreabă de colegii lui de echipă, de Braun, de Nicki Petrescu. Pe timpul sederii la Belo Horizonte el ne va fi de un real folos. Deși nu a vorbit de 30 de ani românește și-a revenit rapid și era nespus de fericit. Cînta de bucurie. Își aducea aminte slagărele Bucureștilui de acum 30-35 de ani și fredona: „Du-mă acasă măi tramval...”

Exercițiile fizice ale echipei noastre au produs o deosebită impresie. În toate ziarele au apărut fotografii.

...ȘI VIZITE

Autocarul s-a îndreptat apoi spre stadionul nou, mindria orașului. O construcție arhitecturală excepțională, din beton, cu două rînduri de tribune, în cerc, cu o linie grațioasă și cu 120.000 de locuri sau 150.000 de persoane în picioare. Stadionul a fost inaugurat în anul 1965 și mai poartă numele guvernatorului statului Minas Gerais din acea vreme Jose Maltha de Pina.

Pe un perete al stadionului sint scrise cu litere mari, în relief, cuvintele lui Pele după ce a marcat golul 1000: OFFERCO ESTES MIL GOLS AS CRIANÇAS POBRES DO MEU BRASIL. Pele, 19.11.1969. Iar în fața stadionului se află un mic monument închinat acestui eveniment.

Apropo de Pele! Căutăm timbrul emis cu prilejul golului 1000. Nici urmă de așa ceva. Endreffy spune că timbrele au fost epuizate în întreaga Brazilie, după o oră de la punerea emisei în circulație.

Lingă stadion este interesanta biserică PAMPOLHA pe care o vizităm cîteva minute, apoi la hotel. Masa este pregătită după cerințele medicului echipei dr. Tomescu. Dar bucătarul restaurantului se interesează la fiecare jucător dacă îi place mîncarea și ce ar mai vrea să mînce.

După masă încercăm să dormim, dar somnul întîrzie. Iar fusul orar... Seara ne vizitează președintele Federației de fotbal a statului Minerais, d. Jose Guilherme Ferreira. Se interesează dacă avem vreo dorință față de ceea ce ni se oferă. Conducătorul delegației, Florea Tănăsescu și antrenorul echipei Angelo Niculescu cer ca echipa României să joace în vedea cupajelor programate pe Minerais și nu în deschidere așa cum se fixase pînă la venirea noastră. Președintele ne asigură că va rezolva favorabil această problemă. Și o va face. Nu ne este somn și mergem la un film. 1000 de cowboy, tot altă pistoale și bătăi, amuzament ieftin dar deconectant. Și totuși somnul vine greu. Deși, cînd ieșim de la film, este ora 9 seara în Belo Horizonte și două noaptea la București.

Dembrovski, Angelo Niculescu, Domide (rîndul de sus), Sătmăreanu, Lucescu și Dinu, lingă placa memorială, instalată la Belo Horizonte cu ocazia „golului 1000” marcat de Pele

sint foarte operativi. Vameșii ne iau primele interviuri. Din acest moment vom fi întrebați de oricine și oriunde, în hotel, în restaurant, pe stradă, în magazine, CINE VA FI CAMPIONA MONDIALĂ? Brazilienii vor să audă și pe alții nu numai să se audă pe ei, că vor cuceri „Cupa Jules Rimet” a treia oară și definitiv. Într-un consens unanim răspundem „Brazilia” și pentru mulți din noi această părere nu este numai un act de genție. Intrăm în holul aeroportului și Giorgio, după ce ne salută cordial, ne anunță că la ora 10 vom pleca din alt aeroport la Belo Horizonte.

N-am sorbit bine din cafea și iată că apar la ora aceea matinală cîteva zăriști, de la presă, televiziune și radio. Ne surprinde cînd îi auzim întrebîndu-ne de Dobrin, de Dumitrache de Sătmăreanu, Răducanu și în primul rînd de Dobrin. Ei sesizează mirarea noastră și scot două ziare

răși Dobrin și cu Dumitrache sint căutați de reporteri, foarte gălăgioși și curioși. Acum vor să știe care sint cei mai buni fotbalisti din lume. Cînd aud pronunțîndu-se numele lui Pele, al lui Tostao sau Dirceu Lopes se bucură în mod vizibil. Impart tuturor liste cu numele jucătorilor noștri, pregătite dinainte. Tabelul cuprinde vîrsta, înălțimea, greutatea, jocurile internaționale, clubul. Sint foarte mulțumii ca și noi care vom constata că datorită acestei griji avute de Mircea Sătmăreanu de la federația noastră de fotbal, numele jucătorilor vor apare corect în toate ziarele și revistele.

SPRE BELO HORIZONTE

E ora 10. Iarăși în avion pentru o oră și jumătate. Pasagerii autohtoni sint controlați în buzunare și bagaje de teama pirateriei aeriene. Noi suntem ex-

aterizarea ne prilejuiește o panoramă a orașului Belo Horizonte, așezat pe văi și dealuri, cu un centru în care se văd blocuri înalte de sticlă, beton și oel, cu un descrescendo pînă sus, pe dealuri, unde sint, parcă sale.

Pe aeroport suntem primiți de reprezentanți ai federației de fotbal a statului Minais Gerais (Minele Generale). Oameni amabili, surzătorii, calzi. Ajungem la hotelul Normandy la ora 13. Un hotel de lux, confortabil. Sintem repartizați la etajul IX pentru mai multa liniște, căci hotelul se află pe artera principală de circulație a orașului, rua Afonso Pena. Ni se oferă masa de prinz, dar cei mai mulți dintre noi refuză în favoarea somnului. De la plecarea din București au trecut exact 32 de ore de drum din care 17 de zbor cu avioanele.

Rămîn singur în holul hotelului să rezist presei. Scap ieftin, numai cu trei reporteri. Urc în cameră.

aeroport pînă în centrul orașului. Tostao se afla într-o mașină deschisă și putea citi panourile mari afișate sau purtate care-i urau bun venit și însănoșire grabnică. În fruntea convoiului un deschizător de coloană cerea, la megafon, liniște pentru bolnavul Tostao. Această venerație dusă la extrem se transformase parcă în procesiune funerară. Ne gîndeam la acest mod exagerat de idolatrizare cînd, telefonul sună cu insistență. Jos, în hol, ne așteaptă alți zăriști, de la radio și televiziune.

Belo Horizonte este capitala statului Minas Gerais care are o suprafață mai mult decît dublă a României. Populația orașului este cit a Bucureștilui, dar dispune de 16 posturi de radio plătite de comerț, bănci și industrie, patru canale de televiziune și numeroase ziare locale plus corespondenții ziarelor din alte state braziliene și chiar trimiși speciali cum

„AGENDĂ PLINĂ” PE BIROURILE F.R.F.

Ne-am bucurat să constatăm, la capătul unei lungi și pline de conținut discuții pe care am avut-o recent cu vicepreședintele F.R.F., ION BALAS, că preocupările forului nostru de specialitate, oricât de mare ar fi ponderea activității internaționale, nu ignoră o serie întreagă de aspecte legate de bunul mers al activității fotbalistice interne. Acordând, cum este și normal, o maximă grijă echipelor reprezentative, angrenate în acest an în competiții mai numeroase și mai grele ca oricând, federația își îndreaptă în mod constant atenția și spre urmărirea „inventarului” de probleme legate de aspecte de bază ale activității de care răspunde, cum ar fi: buna desfășurare a campionatului, întărirea muncii cu tineretul, atmosfera disciplinară, îmbunătățirea procesului de instruire la cluburi etc.

O trecere în revistă a punctelor principale de pe agenda de lucru a F.R.F. în actuala perioadă ne pune în față, în primul rând, preocupări legate de data reluării campionatului național, pînă la care (8 martie) n-a mai rămas decît o lună.

Încă din numărul trecut al revistei noastre, informam despre controalele pe care antrenorii federali le întreprind în cluburile de Divizia A și al căror obiect îl constituie munca antrenorilor,

colaborarea acestora cu medicii echipei, planificarea antrenamentelor, participarea jucătorilor la pregătire etc. Evident, F.R.F. are încredere în tehnicienii care lucrează cu formațiile din primul nostru eșalon valoric; dar aceasta nu înseamnă că forul de conducere și îndrumare nu are și el răspunderea sa, cel puțin față de opinia publică, în ceea ce privește nivelul jocurilor, al competiției în general și e bine că și-o recunoaște în practică.

În toamnă, la începutul actualului campionat, federația a luat unele măsuri pentru întărirea disciplinei în teren, pentru îmbunătățirea climatului din tribune, pentru întărirea „fair-play”-ului, una din condițiile progresului jocului. Treptat însă, acest spirit intransigent s-a mai atenuat, intervențiile F.R.F. au început, pe alocuri, să poarte „duhul blîndeții”; ba mai mult, pe lângă aceste carente constatate de noi, iată că actualmente la forul de conducere a fotbalului se semnalează reparații „mentalității”, „intervenționismului”. Unele cluburi care au primit sancțiuni (Dinamo București, Politehnica Galați, Rapid, U.T.A. etc.) au început să intervină pentru ridicarea sancțiunilor, pentru reducerea lor. De aceea, ni se pare necesar să reamintim că o serie de stări de lu-

cruri necorespunzătoare din fotbalul nostru s-au datorat tocmai acestei lipse de fermitate, ezitărilor de tot felul, cedărilor sentimentale. Apropiata reluare a campionatului trebuie să găsească o federație la fel de fermă, sub acest aspect, ca și la începutul competiției.

În curînd, ne informează conducerea F.R.F., își vor face apariția și o serie de materiale normative, de lucru, necesare bunei funcționări a acestui organism. Este vorba de mult așteptatul „Regulament de funcționare a secțiilor” care va reglementa relațiile jucător - secție - federație, desfășurarea competițiilor, activitatea arbitrilor etc. și pe care îl tipărește Editura C.N.E.F.S. În aceeași ordine de idei, notăm darea la tipar a unui „Îndrumar metodic pentru instruirea copiilor și juniorilor”, editarea lecțiilor de la recentul curs de antrenori ținut în Capitală, apariția apropiată a lucrării „Practica medicosportivă în fotbal” a medicilor D. Tomescu și N. Stănescu.

Federația are în planul său de lucru și o analiză amplă și profundă a campionatului de tineret-rezerve. Evident, rațiunile existenței sale rămîn, dar sînt necesare unele corective care să-i mărească randamentul și tocmai găsirea acestor modalități de perfecționare va constitui te-

ma ședinței de analiză. În acest sens, se va trimite cluburilor un chestionar pe care acestea îl vor completa.

La un an de la reorganizarea federației se constată că unele comisii (juniori, propagandă, chiar colegiul de antrenori) nu duc o activitate corespunzătoare, așa încît F.R.F. va proceda la revederea componenței lor, completîndu-le cu oameni activi, energici.

Se lucrează, de asemenea, la definitivarea subvențiilor acordate centrelor de copii și juniori (care vor fi mai mari) și se procedează la acordarea, în mai multe orașe din țară, a unor sume afectate amenajărilor de terenuri simple sau reparațiilor de strictă actualitate.

De altfel, diversele aspecte pe care le înbracă practicarea fotbalului de masă vor fi în curînd analizate de către C.N.E.F.S.

Problema atît de „delectată” a loturilor de arbitri divizionari (A, B, C), unele aspecte legate de calificarea, clasificarea și perfecționarea antrenorilor, o ședință de analiză a arbitrajelor în sezonul de toamnă, formula campionatului național de juniori, iată alte cîteva sfere de activitate pe care le atinge agenda actuală a F.R.F.

Paralel cu toate acestea, se situează pregătirea lucrărilor unei plene a comitetului federal, care va avea loc în februarie.

EFICIENȚA REALĂ—

UN IMPERATIV ÎN VIITOAREA ETAPĂ DE ACTIVITATE A CENTRELOR DE FOTBAL

Recenta constatare a antrenorilor din centrele de copii și juniori — acțiune inițiată și organizată de F.R.F. — a constituit fără îndoială, încă o dovadă evidentă de materializare a unor bune intenții pe care forul nostru de specialitate le înscrie pe agenda obiectivelor majore ale unui viitor chemat să contribuie cît mai curînd și mai sigur la plasarea și menținerea soccerului național pe coordonatele unei reale afirmări valorice internaționale. Romarciabile, prin justetea orientării și stăruință, eforturile celor care răspund nemijlocit de desființarea fotbalului nostru s-au concretizat, în special în anii din urmă, printr-o serie de măsuri menite să creeze fundamentul necesar realizării unui salt de calitate, care să se încadreze tot mai mult în ritmul și la dimensiunile actualității.

În acest context, centrele de copii și juniori — expresie concretă a unei atitudini noi față de cerințele perspectivei — și-au găsit o menire care le-a încadrat, încă de la început, în limitele procesului de valorificare treptată a unor potențe care întîrziu de multă vreme să depășească aria — îngustă ca eficiență — a promisiunilor. Nucleu de bază ale performanței, aceste forme organizate ale activității de făurire a viitorilor fotbaliști au umplut, chiar de la înființarea lor, un mare gol în sistemul de acțiuni destinate să rezolve permanent, cantitativ și calitativ, problema fondului nostru de jucători la un nivel cît mai apropiat de pretențiile actuale. Și, totuși, dacă ar fi să fim seama de ceea ce s-a realizat pînă în prezent și dacă aceste realizări le-am raporta acum la suma globală a investițiilor materiale și morale făcute, trebuie să mărturisim că, în general, așteptările au fost numai parțial împlinite, că finalitatea activității — producția propriu-zisă — a centrelor de fotbal a fost, — cantitativ apreciată, — dar mai ales calitativ, prea puțin convîgătoare pentru a justifica integral creditul acordat. Această constatare a fost, de altfel, menționată și în lucrările consfătuirii din 23-28 ianuarie, dar ea se desprinde și mai pregnant din interpretarea unor date care, dincolo de aparența lor mulțumitoare, ne oferă tabloul unei realități ce nu poate fi ignorată.

Analiza noastră are ca bază de plecare o cifră: 52 de jucători promovați în echipele din prima divizie a țării, reprezentînd producția primelor 12 centre înființate în 1965, care, în curînd, vor împlini o jumătate de deceniu de activitate. Aparent, o recoltă bună sub raport cantitativ, dacă toți acești tineri fotbaliști ar fi beneficiat efectiv de acest nou cadru de instruire organizată. În realitate, însă, un număr de 13 jucători (născuți înainte de 1948, printre aceștia Roșu, Velea, Velicu, Tonca, Oprisan) și alți 11 (născuți în 1948, dintre care menționăm pe Tătaru, Manea, Popovici, Stoicescu, Cadar) decît, în total, 24, AVEAU, ÎN 1965, VIRSTA DE LA 17 ANI ÎN SUS. Practic, ei erau jucători aproape formați și, în mod normal, trecerea lor prin centrele de fotbal, fie că nu a mai avut loc (fiind produse ale vechilor forme de organizare a instruirii), fie că s-a realizat în limitele unei singure competiții, insuficient pentru a le determina performanța. Cu alte cuvinte, cei 28 de divizionari A. sînt, de fapt, 32. Și această cifră încă ar mai fi putut să spună ceva, înainte de a fi fost supusă la proba de calitate, care indică, cel puțin pînă în prezent, un procentaj foarte redus de valoare confirmată. Dumitru, Petreanu, Brosvoșchi, Crîngău, Ștefănescu și Sărac, sînt, de altfel, singurii jucători din producția propriu-zisă a centrelor de copii și juniori care s-au ridicat pînă la nivelul loturilor republicane. În timp ce mulți dintre colegii lor de generație, cum ar fi de pildă Versănschi, Strău, Brîndescu, Crețu, Florescu, Bodea ș.a. aparțin meteorice în propriile lor formații de club, trăiesc la vîrstă împlinirii (20—21 de ani), cu fluviul unui viitor care, pe măsura scurgerii timpului, devine un fel de „fata morgana” a fotbalului.

Asadar, eficiența reală a primelor 12 centre, la capătul unei etape de producție, este necorespun-

zătoare, exceptînd cazul prodigioasei pepiniere a Crișului și, parțial, Rapid și U.T.A., în ciuda faptului că încadrarea acestora a fost reazată cu tehnicieni în marea majoritate foști internaționali, elemente care s-au bucurat și continuă să se bucure de un recunoscut prestigiu în lumea fotbalului. Și dacă aceasta este situația la nivelul unor unități cu oarecare vechime în munca de instruire a copiilor și juniorilor, socotim că este inutil a mai încerca să stabilim eficiența unor investiții mai recente, la restul de 26 de centre, a căror existență nici nu a depășit, în multe cazuri, durata unui an calendaristic.

În schimb, vom căuta să găsim cîteva explicații. În primul rînd, trebuie menționată greșita mentalitate care mai persistă încă, în cadrul multor cluburi divizionare, potrivit căreia activitatea cu micii fotbaliști este considerată ca o cenzură, iar centrele de copii și juniori, un copil vitreg. Numai astfel s-ar putea „justifica” insuficiența preocupare pentru asigurarea unor terenuri corespunzătoare antrenamentelor și jocurilor, refuzul sprijinului material peste limita alocățiilor F.R.F. și chiar încercările de schimbare a destinației acestor fonduri în folosul secțiilor de tineret și seniori. În al doilea rînd, este cazul a fi amintită atitudinea unor antrenori care, în goana după rezultate imediate, reduc munca de instruire a schimbului de miine, la pregătirea formațiilor de juniori, în scopul forțării unor succese cu efect minor și în detrimentul realizării obiectivului real la nivelul activității lor, care este, indiscutabil, făurirea de valori individuale, capabile să facă față, cu succes, cerințelor performanței în cadrul propriilor echipe și a loturilor reprezentative. Și, fiindcă tot sîntem la capitolul „antrenori” ar mai trebui adăugat faptul că în concepția unora își mai găsesc și astăzi prețuire diferite forme de manifestare a empirismului inerției și ale înlîmpării, că e bună parte din nerealizările de pînă acum se datorează, fără îndoială, și unor anumite limite în înțelegerea obligațiilor profesionale, care în unele cazuri tind către o simplificare a procesului instructiv-educativ pînă la formalism, favorizînd la adăpostul unui program minimal (la propriu și la figurat) comoditatea și lipsa de răspundere. În sfîrșit, dacă ne referim și la centrele de fotbal mai nou înființate — și, printre acestea, la cele din orașele mici și din mediul sătesc — este bine să reținem că aici apare și mai pronunțată insuficiența bazei materiale, la care trebuie adăugată practica imixtiunilor unor organe locale, mascată de profința intenție de sprijin, ca și dificultățile în asigurarea unei perspective atrăgătoare pentru elementele dotate, în pragul promovării lor la seniori.

Asadar, iată-ne la capătul unei etape importante din existența centrelor de copii și juniori, după un bilanț cuprinzător al activității acestora, și în fața unei probleme care-și așteaptă neîntîrziat rezolvarea: eficiența reală a unor investiții pe care F.R.F. le-a avansat în contul unei producții de jucători, investiții menite să asigure viitorul schimb de statfă în fotbalul nostru de performanță. Legat de aceasta, ne întrebăm, pe drept cuvînt, dacă, ținînd seama de condițiile actuale și, în primul rînd, de cele pe planul asigurării unor corespunzătoare baze materiale, nu este mai avantajos ca numărul centrelor de fotbal să fie pus de acord cu posibilitățile concrete de finalitate a activității lor și să se realizeze pe această bază un număr mai restrîns de unități care, beneficiînd de alocății sporite, să poată aduce o contribuție superioară, cantitativă și calitativă, la creșterea fondului de sportivi de performanță?

Poate că în acest fel generațiile viitoare de jucători — formate, în principal, în școala unor pepiniere bine încheiate și cu adevărat productive, și-ar putea aduce o mai substanțială contribuție la încadrarea fotbalului nostru în esalonul de frunte al valorilor internaționale.

Mihai IONESCU

Postul meu coleg de școală (pe care o pasiune pentru studiile economice l-a absorbit într-atît încît s-a pomenit, la 42 de ani, imnul la virusul acestei maladii endemice mondiale a jumătății secolului nostru, numită football, calcio, fussball, soccer sau fotbal), mă întreba — naiv, mi s-a părut mie — într-una din zilele trecute: „Ce înseamnă, dragă, în definitiv, această calificare a noastră, despre care vorbește și pe care o laudă toată lumea?”

Nu numai surprins, dar și bucurat să constat că mai sînt în București oameni care, în materie de fotbal, nu abordă imediat tonul profesoral și sentențios, ci își declară cu franchețe nedumeririle, i-am răspuns pe larg și cit am putut mai lămuritor.

Și pentru ca unii cititori (cărora le-ar fi făcut, desigur, mare plăcere dacă amicul meu le-ar fi cerut lor această demonstrație), să mă poată judeca, să-și dea seama dacă am argumentat și plectat bine sau nu îndeajuns de bine, dau mai jos schema expunerii mele, precizînd că fiecare subpunct mi-a luat, la dezvoltare, între 3 și 7 minute:

a) Ne-am realizat o ambiție sportivă, veche de 3 decenii, și ambiția este, în sport, motorul progresului, este factorul care a adus recordul pe sula de metri de la 11,2 la 9,9 secunde, pe cel de lungime de la 6,40 la 8,30 m. Deci, avem perspectivă... etc.

b) Fotbalul e azi, în lume, atît de discutat și prețuit încît a fi între primii 16 înseamnă o veritabilă mîndrie națională, multe firi tinjesc după o asemenea calificare, pentru care nu știu ce n-ar face. Altele își frîng mîinile că au ratat-o iar noi, iată, mergem în Mexic, în timp ce stau acasă cutare și cutare... etc.

c) Din noiembrie și pînă-n iunie se scrie și se va scrie România, Răducanu, București, F. C. Argeș sau Niculescu, cel puțin de 3 ori pe săptămîină, în minimum 300 de ziare de pe tot globul, iar la 2 iunie, unsprezece nume de

VARIATIUNI PE ACEEASI TEMA

pe aici, de pe la Carpați și Dunăre, vor ajunge la urechile unui miliard de locuitori ai globului, că se televizează meciul cu Anglia, și se va găti definitiv că Dumitrache se pronunță așa, nu „Dumitraș” ca în cuvîntul francez „moustache”, iar Lucescu nu e „Luțescu”, cum îl citesc nemții, ci Lucescu cu același „ce” din italianul „luce” etc.

d) Jucînd acolo — și încă, cu cine jucăm — vom profita, vom mai învăța ceva, fotbalul nostru va cîștiga și valoric și ca experiență etc.

e) Calificarea aceasta face să crească prestigiul și „cota” fotbalului din România. Au început, în iarna asta, să vină oferte peste oferte de turnee pentru „națională”, pentru echipe de club, formații mari de peste hotare manifestă interes pentru jucătorii români. Uite, aruma, de exemplu, echipa noastră e în Brazilia și merge și-n Peru, și joacă mereu, și cu echipe bune, în timp ce acasă viscolește, și nu ne costă nimic, ba mai și luăm ceva bani! Etc.

f) Participarea la turneul final al C.M. va mai răscoli nițel și fotbalul nostru intern, pentru că de-acum încolo sîntem obligați ca la viitoarele competiții... etc., etc.

La urmă, un punct pe care l-am păstrat special pentru economistul meu: 65% din totalul încasărilor se va repartiza echipelor participante, după niște criterii stabilite de F.I.F.A. Federației bulgare, de exemplu, după ediția trecută, în care a jucat doar 3 meciuri, i-au revenit cam 100.000 de dolari iar stadionul Liverpool-ului e mai mic decît cel al Guadaluajarei, așa că și noi... etc.

Dacă vreun cititor ar mai avea niște puncte de adăugat, îl rog să-mi scrie. Le voi prezenta ca explicații suplimentare, amicului meu.

Vă asigur însă că el s-a declarat mulțumit chiar cu puținele mele lămuriri, pentru că la urmă a fluierat admirativ și m-a întrebant: — „Bine, dragă, dacă-i așa, de ce nu v-ați calificat în fiecare an?”

Naivul!.. Nu știu ce „mondialele” se organizează doar din 4 în 4 ani. Și că noi, din cauza asta, nu ne-am putut califica mai des...

Rodu URZICEANU

F.C. ARGEȘ—

UNUL DIN CANDIDAȚII LA TITLU

PRIMĂVARA ANULUI 1969... Zile dramatice la Pitești. Intrat în retur cu „zeze” de om sărac, agonisită cu trudă în toamnă (13 puncte și locul... 13), F.C. Argeș nu izbuteste să adauge alte puncte în primele etape și aluneacă pe locul 15. „Ciupeste”, cu multă sudoare, în următoarele duminici 4 puncte bune, dar ce folos! echipa nu se dezlipeste de locul 15, continuă să stea sub sabia lui Damocles. Este schimbat antrenorul. Măsură în disperare de cauză din partea conducerii, act de curaj din partea lui C. Tească, ambele pândind sortite eșecului pentru că situația echipei nu se schimbă. În ultimele trei etape însă, ea obține trei victorii. Cea de la Tg. Mureș, ultima, a însemnat salvarea de la retrogradare în ceasul al 12-lea. Piteștii și-a recăpătat respirația... TOAMNA ACELUIAȘI

O PRIMĂ EXPLICAȚIE

Iată, așadar, cele două fețe — total diferite, într-un interval de numai opt luni — ale unei echipe care a făcut subiectul multor discuții pe margi-

Turul	'68/69	15	6	1	8	19—25	13=locul	13
Returul	'68/69	15	7	0	8	19—19	14=locul	12
Turul	'69/70	15	7	4	4	31—20	18=locul	4

Ascensiunea acestei formații, care s-a autodepășit, este evidentă.

Cum se explică acest salt de la o extremitate la alta, din zona disperată a retrogradării până în aceea, extrem de plăcută, a frunțelor înscrise pe lista candidate-
lor la primul loc?

Secretul, dacă se poate spune așa, constă — după părerea noastră — în **tăria colectivului** — conducători și jucători. Primii au intervenit la timp cu măsuri pentru a readuce echipa pe linia de plutire, în baza unei analize realiste la sfârșitul

AN... Start surprinzător pentru mulți. Piteștenii au mai schiopătat până în etapa a VII-a, dar de aici înainte au avut o comportare mai constantă (4 victorii, 2 nule și 2 eșecuri) și până la urmă bilanțul turului a situat această echipă, care cu câteva luni în urmă se zvîrcolise pe penultimul loc, în plutonul fruntaș (niciodată clasată mai jos de locul 6 în 15 etape), la două puncte de liderul Rapid, la unul de Dinamo București și de „U” Craiova și la opt de locul de tristă amintire (15). Dacă piteștenii n-ar fi pierdut în două rânduri puncte în ultimele secunde de joc (la Iași și Craiova au primit în min. 90 goluri care le-au transformat în înfrângere un meci nul ca și sigur și într-un meci nul victoria care le suridea), i-am fi văzut, poate, chiar campioni de toamnă!

nea evoluției sale, exprimată astfel cifric (adăugăm, pentru comparație, turul și returul campionatului pe 1968/69):

campionatului trecut. Grupind în sinul său oameni entuziaști, dornici să sprijine clubul reprezentativ al județului, conducerea și-a concentrat atenția și eforturile — așa cum a rezultat din ședința de analiză a turului — spre asigurarea tuturor condițiilor necesare bunei activități a echipei: locuri stabile, bine amenajate pentru stagiile de pregătire, înființarea și utilizarea modernă a unui cabinet medical, lucrări pentru amenajarea a două terenuri gazonate, deplasări în condiții optime, mijloace proprii de transport ș.a.

BAZA: PREGĂTIREA PRIN JOC

Pe fondul acestor măsuri s-a putut desfășura — și cu aceasta subliniem — o a doua explicație a ascensiunii rapide — o mun-

că de instruire eficientă, cu un grad sporit de dificultate, care a solicitat jucătorii, dar căruia aceștia i-au făcut față. Ac-

țiunea de disciplinare a jucătorilor a avut efecte pozitive: **a determinat autodisciplinarea**. Jucătorii au devenit mai conștienți și au înțeles să aibă singuri grijă de ei. În felul acesta s-a putut rezolva cu mai multă ușurință problema recuperării.

„ARMELE” ARGEȘENILOR

Evoluția sa de-a lungul celor 15 etape a prezentat, după noi, trei caracteristici ce se cuvin subliniate:

CAPACITATEA DE EFORT — condiție sine qua non pentru a face față cerințelor fotbalului modern. Jucătorii s-au mișcat cu multă ușurință și au avut o mare rază de acțiune. Aici își găsește explicația finalul puternic din meciuri și al sezonului. Ultimele trei jocuri, disputate în opt zile, au însemnat două victorii acasă (3—0 cu Petrolul și 2—1 cu Dinamo București) și un meci nul (2—2) la Craiova. Același lucru s-a petrecut și în finalul campionatului trecut: 3 jocuri într-o săptămână și 3 victorii.

ORGANIZAREA JOCULUI. Echipa a acționat cu toate liniile într-o mișcare destul de sincronizată, avansând rapid în fazele de atac și coborînd mai lent atunci când a intrat în apărare, la adăpostul unui presing pe tot terenul, într-un cuvânt ca un bloc compact, cu sprijin reciproc între jucători. Firește, mișcarea nu este încă perfectă, nu-i bine reglată, suferă uneori, dar tendința generală a ceea ce este și ea reflectă grija de a nu primi gol, în primul rând, dar și de a intra în posesia mingii și de a găsi mijloace de a marca, fie prin acțiuni desfășurate larg, fie prin contraatacuri rapide. Renunțând la apărarea în linie, antrenorul piteștean a adoptat „betonul”, cu un acoperitor în spatele fundașilor (poate fi oricine, Olteanu sau Barbu), cu aglomerarea zonei porții, cu marcaj strict, dar — cu unele excepții — fără tendințe de anti-joc. Echipa își păstrează tot timpul

La baza antrenamentului, cum a rezultat dintr-o convorbire cu antrenorul piteștean, a stat ideea unei **pregătiri prin joc**, precum și — prin participarea la antrenamente a celor mai valoroși jucători de la tineret și de la juniori — o **pregătire unitară** a unui lot mult lărgit, astfel că oricând au putut fi operate modificări în formație fără ca mecanismul de joc să sufere.

Până la începerea campionatului actual, F.C. Argeș a susținut nu mai puțin de 30 de jocuri (școală, de verificare, amicale), fiecare cu o temă precisă, și pe acest principiu s-a mers și în timpul campionatului.

posibilitatea pentru de-clanșarea acțiunilor ofensive cu maximum de viteză și uneori chiar cu superioritate numerică în faze.

Firește, însușirea unei metode de joc, a unei variante, nu-i treabă ușoară, ea cere timp și cum Tească a pregătit abia în vară aplicarea „betonului” nu-i de mirare că în toamnă echipa a manifestat imperfecțiuni, a avut fisuri scump plătite, cu goluri evitabile, deși portarul Niculescu nu i se poate reproșa nimic. Dimpotrivă. El a făcut partide mari (și, totuși, nu figurează în nici un lot reprezentativ!), împiedicând goluri gata făcute (mecul cu Steaua) și compensând astfel greșelile de plasament, de marcaj și în dublare ale fundașilor. La erorile de natură tehnică s-au adăugat și scăderi de ordin moral, soldate de cele mai multe ori cu goluri: relaxarea nejustificată după marcarea unui gol (la Craiova), lipsa de atenție la loviturile libere (Arad, Bacău), lipsă de mobilizare continuă, scăderi în dirigenie (Cluj, Brașov), opriri din joc înaintea fluierului arbitrului (Bacău), ușurința cu care au pierdut atacanții mingea (plus carențe în tehnica colectivă), ceea ce a surprins descoperită apărarea (cu Crișul, Jiul-acasă). Așa se explică nu-

JUCĂTORI	MECIURI JUCATE	TOTAL MINUTE	NOTA MEDIE
1. NICULESCU	15	1350	806
2. PIGULEA	15	1300	727
3. BARBU	9	675	755
4. VLAD	14	1260	735
5. IVAN II	15	1350	700
6. OLTEANU	13	1125	784
7. MĂTAOANU	1	90	700
8. IVAN I	3	66	—
9. PREPURGEL	15	1149	713
10. ȘTEFĂNESCU	10	808	670
11. DOBRIN	10	860	780
12. ROSU	11	532	650
13. NUTU	14	1241	678
14. RADU	14	1245	692
15. STAN	2	31	500
16. JERCAN	13	1109	638
17. M. IONESCU	1	28	500
18. CÎRCUMĂRESCU	8	614	662
19. TURCAN	1	14	—

mărul de goluri primite, 20 (7 acasă, 13 afară), ceea ce este mult în raport cu scopul aplicării unei apărări aglomerate sau supraaglomerate.

F. C. Argeș a jucat la fel, fără să-și schimbe angrenajul, acasă ca și în deplasare, în fața unui

adversar mai slab sau mai puternic. Preocuparea sa a fost să-și impună jocul propriu, indiferent de formula de echipă folosită. Uneori a reușit mai mult, alteori mai puțin. Important este, însă, că formația argeșeană are în mod evident această tendință.

CE AȘTEPTĂM ÎN CONTINUARE

De altfel, aceasta a urmărit și este pe punctul de a realiza (are în față un întreg retur pentru perfecționare) antrenorul argeșean. Acum, însă, așteptăm acțiuni și într-un alt domeniu, la fel de important.

În fotbal își găsesc aplicabilitate două teorii, la fel de valabile (fapt verificat) în materie de construirea unei echipe:

1. **din jucători MARI care fac echipe MARI** (de tipul I.T.A. 1947/49, C.C.A. 1950/56 sau Inter al lui Helenio Herrera);

2. **din jucători fără nume sonore, care alcătuiesc o ECHIPĂ** și care se formează cu timpul, devenind fotbaliști reputați (ca Unirea Tricolor cu Bogdan,

P. Rădulescu, Sucitulescu, Soni Niculescu, Ozon etc., Petrolul cu Dridca I, Tabarcea sau A.S. Roma, actuala echipă a lui H.H. I).

Vrem să credem că antrenorul piteștenilor nu va rămâne un adept al unei echipe cu personalitate dar fără personalități sau cu jucători îngrădiți în posibilitatea exprimării valorilor individuale (ar fi o optică eronată), ci se va transforma într-un exponent al celei de a doua teorii. Și, în lumina acesteia, așteptăm acum ca el să-și îndrepte atenția spre **RIDICAREA CALITATIVĂ A FORMAȚIEI**, întărind personalitatea, verificată, a unor jucători (Dobrin, Niculescu, Barbu, Ștefănescu, piese importante în angrenajul de joc), ridicând valoarea altora (Radu, Nușu, Prepurgel, Olteanu, Jercan) și creind valori din alții (Vlad, Ivan II, Roșu), care vădesc aptitudini certe.

Sintem și noi pentru măsuri autoritare menite să combată vedetismul, dăunător SPIRITULUI DE ECHIPĂ, superficialitatea în pregătire și joc, comoditatea, individualismul și refuzul de încadrare în jocul echipei, indiferent de mărimea și valoarea jucătorului. Dar, în același timp, ne declaram pentru formarea de jucători de clasă, care să-și poată etala calitățile, subordonându-se intereselor echipei; pentru jucători care să gândească pe teren, nu să devină simple elemente docile, niște roboți capabili numai să execute diferite programe; pentru fotbaliști cărora să le fie solicitată judecata și să ajungă să rezolve singuri, orice situație neprevăzută li s-ar ivi în timpul unui meci.

Este momentul ca la F. C. Argeș să se treacă la FORMAREA VALORILOR, atât de necesare fotbalului nostru, de fapt una din marile meniri ale cluburilor și antrenorilor lor.

Aceasta așteptăm de la F.C. Argeș, unul din candidații la titlu.

PETRE GAȚU

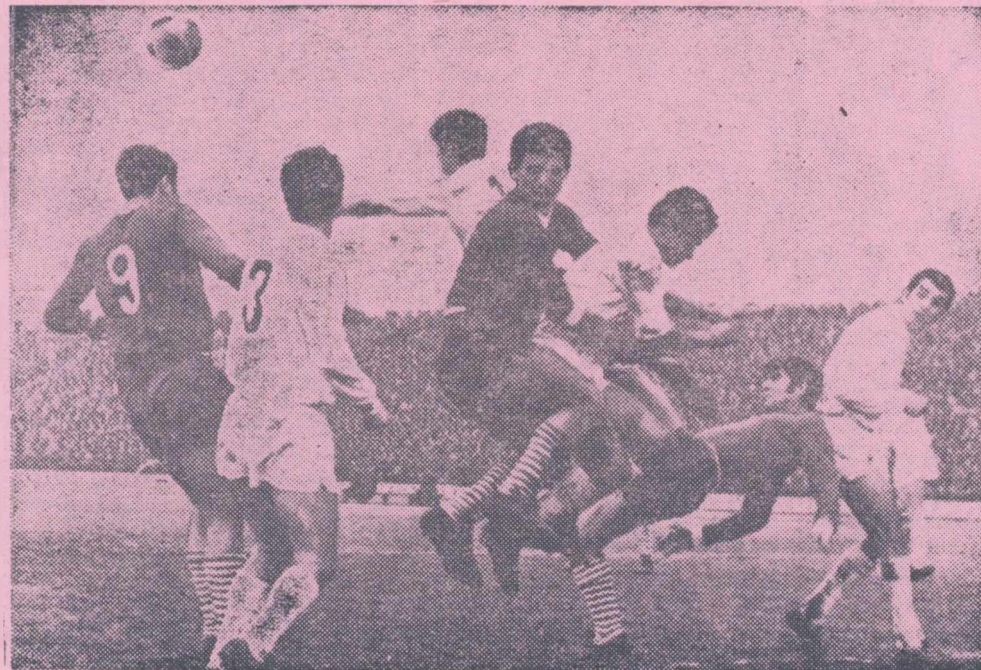
DIN CATALOGUL ECHIEI

Fără îndoială că un rol important în comportarea echipei l-a avut și atitudinea jucătorilor față de pregătire și joc, modul exemplar în care au răspuns la solicitări. Din acest punct de vedere nu se pot face diferențieri esențiale.

Din cei 19 jucători folosiți în toamnă, doi — portarul Niculescu și fundașul lateral Ivan II — au disputat în întregime toate cele 15 meciuri. Evoluția lor a fost aproape constantă (notele medii constituie dovezi concrete), iar aportul în sistemul defensiv consistent. Amindoi se impun selecției pentru unul din loturile reprezentative. În special primul.

Alături de ei, „rotite” principale în mecanismul echipei s-au dovedit a fi experimentatul Barbu, om de bază, care imprimă calm și ordine, dar și siguranță, fundașul central stînga Vlad, dotat cu calitățile potrivite unui asemenea post, mijlocașii Prepurgel și Ștefănescu, două „pistoane” eficiente, sprijin eficient pentru apărare și atac. Revelația însă, a constituit-o Olteanu, un „libero” atent, mobil, prompt, dar și mijlocaș excelent, clarvăzător, monopolizînd note de la 7 în sus. Pigulea a completat în mod fericit, pe postul de fundaș dreapta, un angrenaj care a constituit punctul forte în echipă.

Atacul a contat, de data aceasta, pe lângă Dobrin (randament egal ca atacant retras sau „vîrf”, grație calităților sale recunoscute), pe un Radu extrem de laborios, cu mare rază de acțiune, pe un Nușu eficient (7 goluri, ca și Dobrin), și pe un Cîrcumărescu — redivivus, cu notări bune. Jercan a avut un început mai slab, dar și-a revenit în finalul sezonului, iar Roșu a manifestat calități ce îndreptătesc speranțele puse în el. Turcan, Ivan I, M. Ionescu, Mătaoanu și Stan au jucat prea puțin pentru a fi just apreciați.

Piteștenii au creat în multe meciuri faze extrem de dinamice, ca aceasta din fotografie, „prinsă” în partida de la Craiova, și care dă o imagine a dirigenției în apărare. De la stînga la dreapta: Oblemenco (nr. 9), Barbu (nr. 3), portarul Niculescu, Deselnicu, Olteanu, Dașcu și Pigulea.

Foto: S. BAKSI

LA 29 DE ANI, FIRE ARGINTII LA TÎMPLE!

În acea după-amiază de septembrie era mult soare în Copou. Ieșenii trăiau satisfacția marcării primului lor gol în campionatul actual dar, după numai un sfert de oră, același stadion amuțea. Un anonim, nimeni nu auzise de el, sârise elegant, și universitarii craioveni punctau pe tabela de marcaj: era Dașcu!

Pe banca rezervelor, purtând un tricou asemănător cu cele ale jucătorilor, tânărul antrenor al tineret-rezervelor craiovene — Constantin Oțet — își ascundea fața în palme. Și, în timp ce Oblemeno, Bălan, Ivan și ceilalți își felicitau tânărul cochipier, Oțet continua să trăiască clipe de mare satisfacție. În golul marcat în Copou se afla și ceva din munca sa. O săptămână mai târziu, puștii, "trecuți" și prin miștile sale, șuta năpraznic în bara porții Rapidului de unde mingea a ricoșat în poartă, saltând pe "U" în vârful piramidei. Tică Oțet nu s-a mai putut interioriza ca la Iași și, la unison cu miile de spectatori, și-a aplaudat elevul. Dar, nu numai Dașcu i-a oferit satisfacții și... decepții tânărului antrenor.

În ultimii doi ani l-am întâlnit de mai multe ori. Îi port o stimă deosebită. Nu pentru că ne-am născut și copilărit pe aceleași meleaguri severinene. Nu. Îi admir pentru marea răbdare cu care s-a înarmat și a pornit pe drumul șlefuirii unor tinere talente, pentru promptitudinea cu care răspunde solicitărilor lui Ștefan Coidum. S-a accidentat unul sau doi dintre titularii primei garnituri? Soluțiile problemelor apar cu toate argumentele de rigoare. Bălan, Tacoi, Tană, Boșoteanu, Dașcu. Și "U" evoluează la același nivel, fără să se observe.

Nu voiam să discut cu Tică

Oțet despre astfel de aspecte la ultima noastră întâlnire care a avut loc recent, pe Valea Prahovei. Le cunoașteam. Când a aflat ce doresc, a început să se... bîlbîie. A încercat să-mi explice că-i e greu să vorbească despre el, despre unele aspecte cu nuanțe intime din viața sa. Convigindu-mă că altă soluție nu există, am început să-l întreb.

Virsta? 29 de ani. Prima echipă antrenată? Metalul Turu-Severin. Pasul următor? După o pauză de un an, întâlnirea, la Reșița, cu Ștefan

C. OȚET

Coidum. Nerezistind, în 1968, la a doua ofertă a acestuia, a luat drumul Craiovei. Cu emoții? Da, dar și cu speranțe. Prima satisfacție? Cîștigarea, cu "U", a campionatului de tineret-rezerve.

A fost un succes pe care nu și-l revendică decît în mică măsură. Spunea, și accentua asupra afirmațiilor că, atunci cînd a venit la Craiova, a găsit o echipă aproape formată,

un lot mare de jucători dotați. Nu-i rămînea decît să le impune acestora un stil de muncă elaborat cu grijă, să vegheze la respectarea cu strictețe a disciplinei de fier impusă...

Se depărta din nou de ceea ce voiam să aflăm de la el.

Trăsăturile de caracter dominante? Ambiția și prevederea. Punctul nevralgic? O prea mare apropiere de jucători și mulți dintre ei au înțeles-o greșit. Idealul pe care și l-a propus? Să continue să îndrume pe calea afirmării noi și noi tineri jucători. Șansa cea mai favorabilă? Întîlnirea cu Ștefan Coidum și Vasile Frinulescu. Omul cel mai stimat? Același Ștefan Coidum, ca antrenor și, în al doilea rînd, ca... om. Îi poartă o recunoștință deosebită pentru faptul că a avut încredere în el și i-a oferit prilejul de a pregăti o echipă în condiții excelente.

Cu toate acestea, toamna lui '69 nu i-a mai adus suita de satisfacții din anul precedent. Dar, așa cum subliniam mai sus, Constantin Oțet este înzestrat cu o calitate rară la tinerii antrenori: răbdarea. De fapt, căuta să mă convingă, că la tineret-rezerve nu rezultatele contează, scopul competiției fiind... Și, la "U" tineret își fac, în prezent, rodajul alți Dașcu, Niculescu, Zdrăvilă, Tacoi, Bălan. Numai că poartă alte nume: Smarandache, Lepădatu, Donose etc. Și, totuși, antrenorul speranțelor craiovene, trăiește cu intensitate fiecare meci al jucătorilor săi. "Arde" intens, acolo, pe banca rezervelor, minut cu minut, pînă la fluierul final. Dovada? Dacă-l veți întîlni pe undeva, priviți-i șuvițele argintii de la tîmple. La cei numai 29 de ani!

Laurențiu DUMITRESCU

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI • DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI

DE LA DEBUT, MEREU TITULAR!

Cînd era copil, era cel mai bun la toate. Și la alergări, și la sărituri, și la oină, ba chiar și la țurcă...

Acolo, la Iași, pe maidanul Tîrgul Cucului, băiatul subțirel dar sprinten revolea mare, a învățat tainele fotbalului. Nu era zi în care să nu se bată mingea care apărea și dispărea prin norii de praf ce se înălțau în timpul jocului ca ieșii din furnalul unei fabrici.

Intr-una din zile, Mircea Andrioaie a aflat că la stadion, la C.S.M.S., este un trial pentru copii, unde poate veni o cîine, pentru echipa de pitici. S-a prezentat și el, după o jumătate de oră, antrenorul Constantin Laurențiu l-a spus:

— „Măi puștii, ia să te duci tu întruștele la cabină. Ți-ajunge! Ție ți-ar trebui o minge a ta, pe care să n-o mai pasezi nimănui. Prea driblez mult. Cum ai spus că te cheamă?”

— Mircea, Mircea Andrioaie.

— „Să vii miine la antrenament! Vei juca la noi, la pitici!”

Drumul lui Mircea în fotbal fusese deschis. Sub îndrumarea antrenorului Mihai Birzan, a jucat în echipa de juniori, iar doi ani mai târziu a trecut la cea de tineret. Aici își dezvoltă pe deplin talentul. Se remarcă meci de meci, atrăgîndu-i atenția antrenorului Serban Justin.

În toamna anului trecut, în viața lui Mircea Andrioaie au intervenit două importante evenimente. O dată cu trecerea examenului de admitere la Facultatea de hidrotehnică unde este student în anul I, la cei

20 de ani neîmpliniți a îmbrăcat și tricoul de titular al primei echipe. Era în etapa a 6-a, la meciul cu "U" Craiova, cînd a debutat pe postul de mijlocas. Deși rezultatul de egal-

ANDRIOAIE

tate cu care s-a încheiat meciul a nemulțumit, evoluția lui Andrioaie a încîntat asistența.

De la acea dată, datorită deosebitelor lui calități tehnice și clarviziunii în joc, nu a mai cedat locul în echipă, remarcîndu-se etapă de etapă, printr-o evoluție constant bună.

Andrioaie își amintește: „În cabină, înaintea meciului cu "U" Craiova, cînd nea Justin a anunțat formația și mi-am auzit numele, am înghețat. Nu-mi venea să cred. N-am să uit niciodată gestul plin de afecțiune al actualilor mei echipieri. Parecă-i văd: Cuperman, Lupulescu și Constantin. Nescu au venit lingă mine și mi-au spus: «Nu va fi nici o nenorocire dacă nu-ți va merge jocul. Nu te complică, caută să dai imediat drumul mingii. Crezi că noi am început-o altfel?» Și Mircea le-a ascultat sfatul. După meci, în aceeași cabină, antrenorul Justin, cu fruntea încrețită și cu privirea în jos, se adresa jucătorilor: «Sînt nemulțumit de felul cum ați jucat astăzi. În schimb, am cîștigat un titular. Andrioaie m-a încîntat!»

După cîteva săptămîni, mijlocasul Politehnicii a aflat că cei care au insistat atunci pe lingă antrenor să fie introdus în formație, au fost tocmai cei mai vechi jucători ai echipei ieșene, cei care au știut să-l încurajeze.

Acum, dorința lui Andrioaie este să se afirme continuu, în așa fel încît la sfîrșitul campionatului, Justin să fie foarte mulțumit de el. Și cine știe, poate într-o bună zi, va avea marea satisfacție de a fi felicitat și de antrenorul lotului reprezentativ de tineret...

Gheorghe NERTEA

ABANDONUL APĂRĂTOAREI, ABANDONUL UNEI OBSESI

Cînd mi-a spus că este cel mai vechi jucător la Dinamo București, din lotul actual, aproape că nu mi-a venit să cred!

Să fi trecut, oare, așa de mult de cînd notam debutul dinamovist al unui puști de 18 ani, adus de Traian Ionescu de la o echipă de categorie orășenească Sirena?

...Da, Frățilă are dreptate...

De la acel meci de pe stadionul „23 August”, în care golgeterul categoriilor inferioare din Capitală (într-un campionat, 85 de goluri din totalul de 75 ale echipei sale!) apărea pentru prima oară în atacul lui Dinamo și marca 3 goluri din cele șapte ale victoriei asupra Minerului Lupeni, au trecut aproape zece ani!

— „Nea Traian mă văzuse în '59 în tabăra de juniori de la Brașov. A vrut să mă ia de atunci dar s-a gîndit apoi să mă lase încă un an „la oraș”. Iar cînd m-a adus la Dinamo și m-a aruncat în „virtutejul” Anghel-Varga-Tîrcovnicu-Eftimie, am avut impresia că am în față o problemă de geometrie variabilă...”

— „Da, pentru că nici unul din ei nu juca pe post fix. Anghel venea pe centru sau se ducea pe stînga, Varga fugea pe toate părțile, Eftimie era doar inițial extrem stînga, Tîrcovnicu apărea oriunde era greu, iar eu — îndrăgostit de minge, de gol și de... afirmare — n-aveam nici cel mai mic chef să stau locului...”

— Titular, de la început?

— „Nu. Mi-am cîștigat definitiv acest galon de-abia în 1963, pentru că în campionatul 64-65 să devin golgeter al campionatului. Înaintea ultimului meci, cu Steagul roșu, 6-2 pentru noi, Pavlovici avea asupra mea un avans de 4 goluri. Ei bine, eu am marcat în acea zi exact 4 goluri, l-am egalat și mai aveam 20 de minute de joc pentru a-l întrece. Mi-a fost imposibil să mai înscriu un gol. Eram frînt de oboseală. Îmi amintesc că la golul al șaselea al lui Dinamo, Haidu, a ajuns în apropierea porții, a ținut balonul, m-a chemat să-mi paseze, dar eu de-abia mai puteam fugi și atunci, supărat, a aruncat el mingea-n plasă... Așa că am luat titlul „ex-aequo” cu Pavca, cu cite 19 goluri fiecare!”

Patru goluri într-un meci, performanță rară în campionat. Dar Frățilă mai deține una, remarcabilă mai ales pentru că s-a produs într-o partidă internațională oficială. La meciul său de debut în echipa României (a jucat de 7 ori în echipa A și 35 de ori în cea de tineret!) pe stadionul Republicii, în Campionatul Europei, contra Elveției (4-2 pentru noi), dinamovistul a fost virtuos autor a trei goluri, ceea ce l-a ajutat să devină și golgeter al grupului din care făceau parte România, Elveția, Italia și Cipru.

Dar cariera de internațional A a lui Frățilă a fost incredibil de scurtă. Între primul său joc (2 noiembrie 1966) și ultima sa apariție în tricoul tricolor (2-1 pentru noi la Paris cu Franța, la 22 martie 1967) s-au scurs doar 140 de zile. Frățilă zîmbește și găsește că i s-ar potrivi titlul, puțin adaptat, al unui film nu prea vechi, oare a rulat la noi, „N-a dansat decît... o iarnă!”

Dar 1967 a fost un an nerfăcut pentru jucătorul care pornise explo-

ziva cariera sa internațională, lăsînd impresia că în el stă soluția golgeterului reprezentativ pentru cel puțin 5-6 ani. A venit, în primăvară, o ușoară leziune din forma ier în meciul intersezoane din 1 august, cu Steaua, în „Cupa Bucureștiului” accidentul acela, atît de comentat: dublă fractură, la o ciocnire cu portarul Suci.

După mai mult de un an de pauză, Frățilă se reîncadrează greu. Bazil Marian, care are mare încredere în el (i-a cîștigat atîtea meciuri la tineret...) îi acordă și acum, la club, un mare credit. Dar drumul spre culmea atînsă o dată e anevoios. Frățilă a pierdut din orientarea sa în combinație și în finalizare, resimțind lipsa de joc...

Totuși, ambiția îl ajută. Încet-încet, reîntre în angrenajul echipei. Dar nu mai e „omul de gol”. A apărut un Dumitrache care îi joacă acum rolul; așa cum — mai de mult — el îl preluase pe cel al lui Ene II...

— În toamna lui 1969 am jucat în vreo 9 meciuri, dar n-am dat decît un gol, cu U.T.A. E greu să redevii „puncheur”, dacă joci retras, dacă apari mai puțin în față. Mie îmi place să joc la gol, în apropierea careului. Nu-mi displace

FRĂȚILA

combinația dar o prefer pe cea scurtă, „un-doi”ul decisiv care nu e altceva decît „sprintul” în lunga cursă a golului.

— Titi, echipa are nevoie de tine. Dar, poate, nu neapărat ca finalizator. Tu ai prea mult simț al jocului, încît să nu poți fi un bun atacant, în orice rol. Ai orientare în teren, pasezi bine — pasele tale cu efect sînt apreciate de toți partenerii cu care ai jucat — șutezi la fel cu ambele picioare, de aproape și de la distanță, dai bine cu capul și — ca să revin la ce discutăm la început — ai acest imens capital al rutinei de 10 ani la Dinamo. Un jucător care, pînă la 27 de ani a jucat contra lui Real Madrid, a lui Internazionale, a lui Penarol, contra Italiei... poate spune încă mult în campionatul României. Ce-ți mai trebuie pentru a redevini acel „Frățilă” pe care-l pronunțau ziaristii italieni cu teamă și respect, după meciurile voastre cu Inter?

„Încredere... Dar nu numai ÎNCREDEREA MEA ÎN MINE, spre care am făcut un pas uriaș în ziua cînd am pășit din nou pe teren fără apărătura de sub jambieră, scuturîndu-mă astfel de o obsesie...”

R. U.

PROBLEMELE GUADALAJAREI, BRAZILIEI ȘI ROMÂNIEI

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL, UN FRONT PERMANENT DE LUPȚĂ PENTRU SUPREMAȚIE

Prezența echipei României în Brazilia a depășit previziunile noastre în ceea ce privește dimensiunea interesului pentru brazilieni. Ne-am făcut însă imediat o imagine reală, numai după 2-3 zile de ședere în Belo Horizonte, unde reprezentanții a 16 posturi locale de radio, 4 canale de televiziune tot locale, și ziaristi de aici sau corespondenți pentru alte mari orașe braziliene ne-au asaltat oră de oră.

Era de așteptat din partea conducerii braziliene de fotbal să fie la fel de interesată ca și toți suporterii brazilieni și de aceea era mai mult ca sigur că omul nr. 1 al fotbalului brazilian, responsabil pentru destinele Braziliei în Mexic, Joao Saldanha, să vină de la Rio la Belo Horizonte. Îl aștepta toată lumea, mic și mare, să-l vadă pe acela care a câștigat în 1969 premiul oferit celei mai proeminente figuri din sportul brazilian, statueta „Estacio de Sa”. Într-adevăr, Saldanha a dus la victorie netă în preliminarii echipa Braziliei, calificată pentru Mexic după un marș triumfal. Al doilea mare premiu l-a obținut Tostao, „Delfinul de aur”, atribuit

celui mai bun sportiv brazilian al anului. Deci, Joao Saldanha la Belo Horizonte, Tostao în convalescență la Belo Horizonte, iată două subiecte de prim interes în lumea fotbalului.

L-am căutat peste tot în Belo Horizonte pe Joao Saldanha, cunoștința noastră de la București, care, după zările locale, urma să sosească în ajunul meciului Cruzeiro — România. Nu l-am găsit. Am crezut că s-a ascuns la prieteni, departe de curiozitatea pe care avea s-o stîrnească. Am renunțat. Meciul s-a aminat cu 24 de ore și Saldanha nu apărea.

Nu mică ne-a fost surpriza să-l vedem urcând treptele hotelului Normandy, zîmbind și îmbrățișînd pe cei pe care-i cunoștea de la București. Sosise cu întârziere din cauza aceleiași ploii torrențiale care produsese amînarea meciului. Avionul n-a putut ateriza la Belo Horizonte și s-a înapoiat la Rio, revenind a doua zi.

Ne-a urat bun venit în Brazilia, iar noi l-am felicitat pentru distincția primită. Și am început să discutăm, firește, despre fotbal și Mexic.

tele din acest turneu. În legătură cu schimbul de experiență pe care dorim să-l facem ne-ar interesa în linii mari programul dv. de pregătire.

J.S.: Condițiile noastre de pregătire vor fi ușurate în comparație cu îndatoririle europenilor față de campionate, deoarece sistemul de la noi, campionate pe state, cu echipe variind de la 2-3, la 5-6, și cu valori binecunoscute, ne dă posibilitatea să scoatem jucătorii de la echipe, cu începere de la 12 februarie. Altfel, vă închipuiți ce posibilități am avea noi de verificare și pregătire în situația în care orasele noastre sînt așezate la mii de kilometri distanță unele de altele. Concentrarea jucătorilor în capitalele țărilor sau în orașe apropiate comparativ cu noi este un avantaj al europenilor.

La 21 februarie vom începe antrenamentele, iar din 4 martie meciuri amicale cu Argenti-

J.S.: Nu acesta este motivul principal. Din experiențele făcute în Mexic, cred că o perioadă de 14-20 de zile pentru aclimatizare este suficientă la înălțimea de peste 2000 de m. Pentru 1600 m problema este mai simplă. Am certitudinea că s-a făcut multă vîlvă în jurul acestei probleme, peste tot, și s-au găsit mulți interesați în supra-dimensionarea acestei probleme, încît la un moment dat exista impresia că în Mexic nu va câștiga cine va juca mai bine fotbal ci echipa care va fi găsit cele mai bune căi de aclimatizare. Avînd în vedere diversele altitudini la care sînt situate orasele unde se vor disputa jocurile celor patru grupe, și în continuare, socot că ar fi fost mai nimerit ca organizatorii să fixeze orase cu înălțimi aproximativ egale pentru a se evita trecerile de la o înălțime la alta, îndeosebi atunci cînd va trebui urcat.

Masa rotundă s-a înfiripat pe nesimțite. Iată-ne în camera nr. 1002 a hotelului Normandy, unde gazdă ne este conducătorul delegației române, tov. Florea Tănăsescu, secretarul general al F.R.F. Împreună cu Saldanha se află antrenorul Angelo Niculescu, medicul lotului, dr. Dumitru Tomescu și semnatarul acestor rînduri.

Cu Saldanha este foarte ușor de vorbit. El știe ce vor alții de la el și e modest, cum este, știe că are de învățat de la fiecare om ce iubește fotbalul, cite ceva. De aceea ar șta ore în sir de vorbă, mai ales dacă subiectul îl și interesează.

Dialogul a început deci, de la sine.

JOAO SALDANHA: Îmi face mare plăcere să vă salut în Brazilia, după vizita atît de interesantă pe care am făcut-o la București toamna trecută. Am povestit aici mult despre ospitalitatea dv., despre fotbalistii dv. pe care îi apreciez. Cît timp veți sta în Brazilia, și în mod special la Rio de Janeiro, sînt la dispoziția dv.

FLOREA TĂNĂSESCU: Ne simțim foarte bine în țara dv.

și ne face o mare plăcere vizita neașteptată pe care ne-o faceți.

JOAO SALDANHA: Aveți condiții bune? Impresarul vă asigură tot ceea ce este necesar?

ANGELO NICULESCU: Atît organizatorii turneului, federația de fotbal a statului Minas Gerais, cît și conducerile cluburilor Cruzeiro și Atletico ne asigură cele mai bune condiții pentru echipa noastră în acest frumos oraș. Din păcate, ploaia de fiecare zi n-o poate stăvili nimeni.

AUREL NEAGU: Ce părere aveți de tragerea la sorți de la hotelul Maria Isabel din Mexic și despre grupa de la Guadalajara?

J.S.: Consider că tragerea la sorți a fost corectă. Normele după care s-a făcut această tragere, mai bine spus normele în general, privind turneul final ar putea fi discutabile, însă zarurile au fost aruncate. Nu ne facem probleme în privința unui adversar sau altul, indiferent de palmares și faimă, noi vom încerca să fim mai buni decît toți și este deci mai bine că vom ști de la bun început la ce putem să ne așteptăm de la acest campionat mondial, care, nu ascund, dorim să fie al Braziliei.

A.N.: Desigur principalul dv. adversar va fi echipa Angliei, campioana actuală. Cît am dori noi de mult să acordăm sanse egale tuturor echipelor participante, spunînd că în bagajul fiecărei finaliste se poate afla cîte o cupă „Jules Rimet”, campionii mondiali, englezii, rămîn totuși de temut. Cum înțelegeți să vă urmăriți adversarii? Intenționați în acest scop să mai traversați Oceanul?

J.S.: Preocuparea cotidiană pentru echipa Braziliei nu-mi va mai da posibilitate să revin în Europa pînă după campionatul mondial. Dar, echipa Angliei am văzut-o recent pe Wembley, în meciul cu Olanda. Nu vreau să fiu ironic, prima mare impresie mi-a produs Olanda, cu un Cruiff fabulos. În privința Angliei, Ramsey face încă experiențe. Există și complexul Bobby Charlton care este idolatrizat și urmărește să realizeze 100 de meciuri în echipa Angliei. Problema extremelor este o preocupare în Anglia. Ball și Peters joacă prea retrași. Ei își vor rezolva problemele fiindcă au jucători excelenți. Hurst, Bobby Moore și portarul Banks m-au impresionat foarte mult.

Toate frămîntările rămîn însă simple preocupări, care uzează nervos în acest front permanent de luptă pentru supremația mondială în care afară de antrenori și jucători sînt angajați milioane de suporterii, dornici zilnic de senzație. Adevărul pentru toate cele 16 echipe este

Tostao și Saldanha, cu premiile în brațe, răspund aplauzelor publicului în sala Cecilia Meireles din Rio de Janeiro

Joao Saldanha și Tostao au primit premiile „ESTACIO DE SA” și „DELFINUL DE AUR” la Rio de Janeiro în sala de concerte Cecilia Meireles, în prezența guvernatorului statului Rio și a trei mii de persoane. Cu acest prilej, a avut loc un recital de teatru, muzică populară și clasică, literatură și cinema, în interpretarea celor mai vestiți artiști brazilieni, ca un omagiu adus celor doi premiați.

„Estacio de Sa”, oferită anual celei mai merituoașe oficialități sportive, este o statueta de bronz, înaltă de 80 cm, reprezentînd în sculptură un guvernator al orașului Rio, Estacio de Sa, care a dat numele trofeului.

Valoarea statuetei este de 250 de dolari, premiul are însă și un supliment de 1000 de dolari. Instituit în 1967, premiul a fost atribuit în acel an lui Joao Havelange, președintele Confederației braziliene de sport și în 1968 lui Abellard Franca, președintele A.D.E.G.

„Delfinul de aur”, decernat anual celui mai bun sportiv brazilian, are o înălțime de 60 cm și reprezintă pe Sfîntul Sebastian înfigînd sulița într-un delfin. Valoarea și premiul suplimentar sînt aceleași ca pentru „Estacio de Sa”. În 1967 premiul a revenit lui Garrincha, iar în 1968 lui Pele.

acela că foarte puțin din ceea ce este valabil acum nu va mai fi utilizabil peste 5 luni în Mexic.

ANGELO NICULESCU: La fel gîndim și noi. Ne-am făcut un plan general de pregătire. Înainte de tragerea la sorți, pe care l-am respectat, indiferent de alcătuirea grupei care ne-a fixat în aceeași grupă cu Brazilia. Am venit la dv. într-un turneu de pregătire, de lucru, de verificare, fără să neglijăm desigur spectacolul și rezulta-

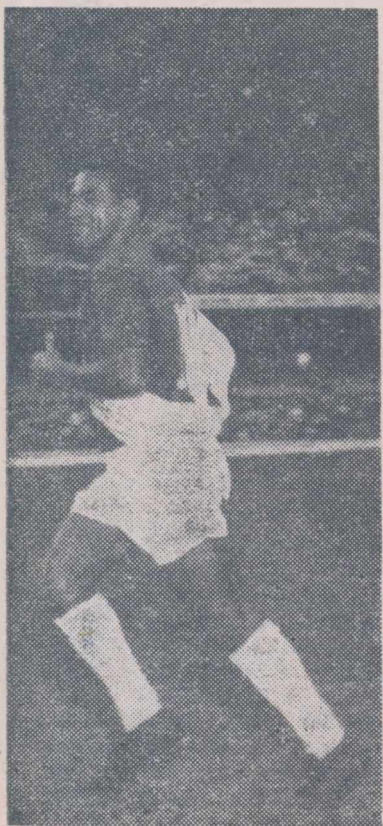
na, la Porto Alegre și apoi revansa la Buenos Aires, la 22 și 26 martie cu Chile. În începutul lunii aprilie vom pleca în nordul țării, la Manaus, în Amazonia, cu scopul de a ne depărta de zgomotul de la Rio sau Sao Paulo. Vom juca la Manaus două partide amicale și apoi la 10 aprilie vom fi la Guadalajara.

DR. DUMITRU TOMESCU: Vă instalați atît de devreme ca o măsură de precauție la efectele altitudinii, pentru aclimatizare?

Plecăm mai devreme decît ar fi indicat pentru a ne pregăti departe de ochii și urechile suporterilor noștri care, în Brazilia, ne asaltează în fiecare oră și apoi la Guadalajara este mai ieftin decît la noi.

V-aș ruga să-mi spuneți ce părere aveți de fabricația mingilor, de producție franceză, cu care se va juca în Mexic?

A. NIC.: Am primit trei mingi pe care le încercăm în acest turneu, deoarece la noi acasă, din cauza iernii nu le-am

Dirceu Lopez, component al lotului brazilian, a fost adversar al jucătorilor noștri în meciul cu Cruzeiro

putu
cluz
J.
se r
ele
am
Fran
sfirs

A.
este
este
și
autol

J.S
este
La C
este
cum
de s

Dr.
nostr
noast

J.S.
dv. c
FL
neu

J.S.
invita
echipe
că va
jucate
Brazil

Con
tre i
danha
oferit
asiur
intra

Tau

au co

amg

no

toan

de m

Isto so

fig

le ha

Saly

co

adma

Am

tilnesc

zilia, 1

Nu știu

plăcere

Mexic.

mai du

am sat

prieten

nua să

sport.

sintem

JO

Belo

1

Miercur

turnă, la

României

joc din

prinde în

ba, camp

În fața c

fotbalistii

vingători

unde au

echipele

și Bulgaria

scorul pri

tură de p

canu l-a

sarinho).

56 și tot

riei în mi

Echipa

toarea al

Sătmorean

8, Mocanu

mitru 9 -

Dombrăv

7, Dembrov

weiller VI

PERSEVERENȚĂ ȘI SACRIFICII

I-am găsit pe jucătorii orădeni în febra pregătirilor ajunse, în prezent, într-o fază destul de avansată.

După aproape o lună de zile de la primul antrenament toți jucătorii manifestau multă trageră de inimă și căutau să profite la maximum de fiecare oră rezervată ședințelor de instruire conduse cu exigență de energicul antrenor Ladislau Vlad. De altfel el ne mărturisea într-una din pauzele antrenamentului la care asistam: „În primele săptămâni de la reluarea antrenamentelor am pus accentul pe pregătirea fizică generală un deziderat major la care a subscris fără nici o rezervă întreg lotul pe care îl am la dispoziție...”

La ora actuală formația Crișul este angrenată în faza următoare a pregătirilor consemnate în caietul antrenorului: „Pregătire fizică specifică și exersarea elementelor tehnice de bază”. Se subînțelege că în această perioadă, în antrenamentul echipei vor primi elementele de joc. După un an și jumătate de existență în Divizia A, în tabăra Crișului s-a conturat, în sfârșit, ideea că nu este suficient să ai două echipe de valoare egală și mediocră (socotindu-se și echipa de rezerve-tineret) pentru a rezista onorabil pretențiilor primei divizii. Eforturile conducerii tehnice converg la ora aceasta în sensul dezideratului firesc al cristalizării unei formule de echipă constantă.

Nu de mult, într-o zi în care țarna se reintorsese în Oradea „cei 18” s-au reunit pe terenul de zgură al stadionului Crișul. S-au format două echipe și, după o încălzire condusă energic de antrenor, jucătorii s-au angrenat într-un meci de mini-fotbal cu răspunderi individuale mari. Incepuse de fapt operațiunea de „selecție”. Testul, concludent dar nedefinitiv, a evidențiat revenirea de formă a portarului Catona, ambiția renăscută a lui Arnoșchi (pus în fața alternativelor: confirmare deplină sau... dezlegare), calitățile de coordonator ale lui Coașu, forța de pătrundere a lui Birta.

Ningea frumos la Oradea peste antrenamentul Crișului, cu fulgi mari, ca într-o ilustrată de sărbători. Frumoasă era și adeviziunea acestor băieți tineri și dotați la seriozitate și perseverență. Dar, din păcate, nu

toate realitățile fotbalistice ale Crișului se pot încadra sub acest adjectiv. Pentru că echipa a plecat în teren și s-a reintors într-o cabină sărăcăcioasă, unde aburul echipamentului întins pe sfori la uscat năclăise atmosfera. Pentru că echipa nu are un autobuz propriu (cum au aproape toate echipele din Divizia A) care s-o transporte, eventual, pînă în localitățile învecinate, la o distanță de 7 maximum 8 km, Sint Ioan și Borș unde două terenuri gazonate își așteaptă zadarnic utilizarea. În sfârșit,

pentru că Crișului îi lipsește în această perioadă cu vreme nestatornică o sală de sport, în care să-și asigure o pregătire continuă și eficientă. Când am privit noi antrenamentul Crișului, pe două terenuri cu zgură se agitău trei echipe (seniori, tineret-rezerve și juniori). În activitatea lor, încadrau terenul principal, protejindu-l; terenul unde la primăvară vor arde o parte bună din speranțele echipei într-o redresare certă.

I. C.

ORADEA. Secvență de la un antrenament al Crișului

BONE ARE RĂBDARE ȘI ÎNCREDERE

La Tg. Mureș, țarna a trimis la sfârșit de ianuarie, ca un avertisment pentru cei care încă se mai încred fără rezerve în prevederile optimiste ale meteorologilor, un ger de aproape minus 15 grade! Firește, un eveniment nu chiar atât de neobișnuit pentru un oraș situat în vecinătatea zonei temperaturilor joase, dar fără îndoială neplăcut, în special pentru fotbalistii echipei militare A. S. Armata, care își vedeau amenințate, cel puțin pentru moment, bunele intenții de realizare a unui plan maximal de pregătire, judicios întocmit, în vederea asaltului decisiv din primăvară. În aceste condiții, soluția antrenorului T. Bone, urmărind în egală măsură continuitatea lucrului, călirea organismului, dar și evitarea unor indisponibilități în plină perioadă de instruire precompetițională, s-a materializat în structura unui program realist, în cadrul căruia parte din antrenamentele în aer liber (desfășurate la un nivel mai redus ca intensitate și durată) au fost completate prin ședințe în sală unde jucătorii au fost supuși unor solicitări fără menajamente. Așa cum, de altfel, am avut prilejul să constatăm acest lucru chiar în prezența primului amical al mureșenilor cu Universitatea Cluj.

Simbătă 31 ianuarie, ora 10.30. În

capul coloanei celor 14 fotbaliști militari (lipseau Toth și Balint — bolnavi, Csako în examene, Hajnal — lotul U.E.F.A.), perechea de înaintași centrali Naghi — Trăznea. O scurtă încălzire, câteva exerciții de trecere către primul virf de efort și treptat antrenamentul începe să capete tot mai evident intensitatea propusă de antrenor și apreciată la intervale de timp după cantitatea de sudoare și frecvența pulsului: 100, 120, 160, 180 de bătăi pe minut, cifre reprezentând pentru Tiberiu Bone nu numai indicile aparente ale unei angajări totale a jucătorilor ci și proba adaptării progresive a acestora la ritmul unor cerințe pe care obiectivul final al returului — evitarea retrogradării — le pretinde fără nici un fel de rezerve.

Din experiența anilor trecuți — antrenorul mureșan se exprimă într-un anumit fel, ca și cum n-ar fi existat în activitatea sa „sincopa” turului de campionat — am ajuns la concluzia că jucătorii mei manifestă o scădere mai mult decât normală a potențialului fizic, în ultima parte a jocurilor. De aceea, ne-am propus să îmbunătățim în cadrul capacității generale de efort, pe aceea a finalurilor. În practică, aceasta s-a materializat prin activizarea pauzelor din-

tre solicitări și mai ales prin încheierea antrenamentelor cu virfuri de intensitate ridicată.

— Și care a fost reacția jucătorilor?

— Mărturisesc că m-a surprins mai mult decât plăcut faptul că, aproape fără excepție, foștii și actualii mei elevi, cărora li s-a adăugat de curind tinărul fundaș central Spiridon de la Petrolul au privit cu multă seriozitate, simț de răspundere și încredere, programul de pregătire în condițiile grelelor sarcini de redresare a echipei.

Apoi, ca și cum ar fi încercat să exploateze la maximum buna dispoziție care se citea pe fața jucătorilor, Bone a adăugat cu intenția vădită de a asalta viitorul:

— Cu antrenamentul de azi, am încheiat de fapt o etapă de pregătire ale cărei prime rezultate va trebui să le verificăm de acum înainte în joc. Începînd de mâine, la Cluj, inaugurăm un serial de 15 partide amicale, de fapt un retur complet, cu adversari din ce în ce mai puternici, pentru a putea astfel să probăm cișturile realizate și să aducem îmbunătățirile necesare pregătirii tehnice și organizării jocului de ansamblu.

Mihai IONESCU

LUPTĂ PAȘNICĂ ÎNTRE DOUĂ GENERAȚII

U.T.A. este o echipă cu obligații, față de campionatul cîștigat în ediția trecută, față de suporteri, față de ea însăși. Returul care bate la ușă înseamnă o „poliță în alb” pe care U.T.A. o poate onora la nivelul velleităților ei și a pretențiilor noastre. Tocmai de aceea, U.T.A. și-a început pregătirile imediat după Anul Nou sub semnul unei perseverențe fără precedent. Trei săptămîni arădenii s-au deplasat pe malul Mureșului, pe care l-au stropit zilnic cu sudoarea lor de campioni detronați în clasament și umiliți într-o importantă competiție oficială („Cred că fiecare jucător a parcurs pînă la această oră, în fugă, cel puțin 100 km”, ne declara antrenorul N. Dumitrescu). Pregătirea fizică brută, a fost substituită din mers, cu exerciții vizînd acumulări fizice și tehnice specifice, iar acum U.T.A. se află în fața a zece meciuri de verificare. Înaintea acestei noi etape de pregătire conducerea tehnică a afectat o zi controlului medical riguros.

Dr. Ion Bălu își aștepta „clientela” într-o încăpăre mică, mobilată sumar, dar înzestrată cu aparatură complicată. Jucătorii trebuiau să se strecoare cite unul pe ușă, rămîneau un timp în împresurarea aparatelor doctorului Bălu, se întorceau apoi afară ca să-și rela rolul de spectatori sau jucători într-o partidă improvizată de tenis pe piciorul peste o bancă, al cărui protagoniști principali au fost Gornea și Fl. Dumitrescu, iar de partea cealaltă, Șchiopu și Czako. Am avut curiozitatea să urmărim un jucător în perimetrul lui... Esculap. Medicul echipei, consemna într-un caiet, niste cifre care după propria-i mărturisire „spun multe” dar care nu aveau decît semnificația de simbol matematic. „Indicele Ruffer — Dickson!” anunță medicul echipei. Recunoscîndu-ne ignoranța, am cerut lămuriri suplimentare. „Acest indice vine explicația, reprezintă o probă de efort standard, după 30 de genoflexiuni executate într-un minut. În calcul intră trei valori ale pulsului în timpul și la două intervale ulterioare efortului. Deviațiile de la o anumită limită vorbesc în locu jucătorilor, denunțînd capacitatea organismului la solicitări”. Era suficient ca să fac legătura cu unele întrebări discrete ale doctorului atunci cînd pragul cifric încălcat, îi cuta fruntea. Se cuvine poate să amintim pe deținătorii indicatorului ideal: Axente, Birău, Petescu.

A doua zi, pe stadionul fabricii „7 Noiembrie” sub supravegherea antrenorilor Dumitrescu și Reinhardt și sub conducerea arbitrilor local L. Oprîta, echipa I și a II-a a U.T.A.-ei, au disputat primul joc de verificare. Componenta primei echipe, întîia dovadă a frămîntărilor care bîntuie încă echipa noastră campioană. Iată-o: Gornea — Birău, Lereter, Pojoni, Broșovschi — Sima, Petescu, Axente — Dobay, Moț, Fl. Dumitrescu. Iată așadar, că într-un mecanism cîndva stabil uzura a impus unele recondiționări. A apărut în echipă tinărul Sima, veteranul Bacos a făcut un pas înapoi (în echipa de rezerve, în prima repriză), pe aripa dreaptă a apărut un jucător brunet și bine legat, cu viteză debordantă, centrare exactă și... rețineri de debutant (Dobay de la A.S. Cugir). În centrul celeilalte echipe, evolua un alt jucător nou, Harșani, care și-a cerut dezlegarea de la o echipă (Crișul) care îl retrogradase în echipa de rezervă. La U.T.A. a început deci, să se manifeste lupta pașnică și fructuoasă dintre două generații. Neschimbat totuși, la fel de calm în teren, la fel de mobil, în ciuda noului post, cel mai vîrstnic jucător al campionatului, Lereter. Un simbol încă nedispărut, un bastion încă nedemolat. Întîmplător, avînd același drum, l-am parcurs cu Lereter într-o mașină ce gonia spre Timișoara. Îi priveam profilul uscățiv, gestul calm, metodic, stăpînînd volanul. Nu puteam întui exact: cu el se sfîrșește sau începe U.T.A.?

Ion CUPEN

TG. MUREȘ. Deși dețin ultimul loc în clasament, jucătorii A.S.A. privesc cu încredere returul și se pregătesc cu seriozitate. Iată-i pe cîțiva dintre ei într-un exercițiu de dezvoltare a forței picioarelor

Foto: S. BRAȘOVEANU

„U“ CLUJ ÎN SEZONUL CELOR 5 „ETAPE NEGRE“

De la echipa de fotbal Universitatea Cluj se așteaptă mereu foarte mult și, de fiecare dată, între așteptări și împliniri rămâne o distanță pe care toată lumea, regretând-o, nu încetează s-o considera posibil de recuperat. Jucătorii acestor iluzii se perpetuează, întreținut de proba concretă a valorii jucătorilor, de simpatia generală pentru echipa studențească din Cluj. Comportarea fluctuantă, sinuozitatea performanțelor, năveta spectaculoasă dintre discurs și văi plasează echipa universitarilor clujeni într-un context aproape special, explicat de regulă prin calitatea de studenți a unor tineri dotați și pasionați pentru jocul de fotbal. Ne amintim cum anul trecut, după o perioadă de reflux relativ, echipa a țâșnit în față mărșăluind la un moment dat spre primele locuri, întrecind unele formații redutabile. Dar, veștile s-au stins brusc și „U“ Cluj s-a reîntors pe locul de unde se putea privi, în egală măsură, cu mindrie în jos și cu pizmă în sus: locul 8. Deocamdată lucrurile stau cam la fel.

După un început furtunos cu succese de prestigiu, sprijinite pe o comportare bună în teren, echipa a slăbit vizibil și cind mai rămăsese un pas pînă la... alarmă, a zvonit, spre final, din nou, amintindu-ne de zilele bune ale începutului de campionat.

O SCURTĂ RECAPITULARE

Meciul de debut s-a disputat pe teren străin, în fieful colegei sale din Craiova. Rezultatul egal (1-1) și jocul foarte bun, transformaseră acest început într-un pas înainte cu piciorul drept. Au urmat două victorii, acasă cu Dinamo București și în deplasare cu Poli Iași, o confirmare solidă, deci, a debutului, un draw pe teren propriu în fața superbetonatilor de la F.C. Argeș și încă un meci nul la Ploiești (se cuvine a aminti aici golul superb al lui Barbu, care driblind patru adversari pe distanța de 60 m, a intrat cu mingea în careu, sutind imparable în colțul de sus al porții).

După mult timp, spectatorii clujeni urmăresc un derby local. În această fază, patru atacanți de la „U“ asaltează careul adversarei (C.F.R. Cluj)

După cinci etape, în care acumulaseră 7 puncte (din care 4 în deplasare), marcînd 7 goluri și primind 4, venea și înfrîngerea cu Steagul roșu Brașov. Pe teren propriu, cu un partener nou promovat, care se acomoda dificil cu noua divizie, meciul acesta adăugase automat, în socotelile echipei, două puncte în contul ei de activ. „Mai bine de trei sferturi din meciul acesta, totul s-a redus la o luptă, unul (Adamache) contra zece“, scria după etapa a 6-a revista „Fotbal“, comentînd partida. Deși scorul final (1-2) i-a favorizat pe oaspeți, nimeni nu bănuia că „U“ Cluj pășea pe un teritoriu vitreg, mărginit la celălalt capăt tocmai de etapa a 11-a.

CINCI ETAPE, DECI, FĂRĂ NICI O VICTORIE, CU 5 GOLURI MARCATE ȘI 8 PRIMITE.

Echipe cotate slab (C.F.R. Cluj și Crișul Oradea) au smuls relativ ușor un punct pe terenul Universității, jocul în sine era în suferință vădită. „Ne descurcam, cum ne descurcam în cimp, dar nici un coechipier nu avea resurse să învingă opoziția din careul advers. Se iroseau pase, bocanele nici unui coechipier nu mai avea dinamită“, își amintește astăzi Cimpeanu. „Criza“ se suprapunea peste momentul festiv al sărbătoririi semicentenarului și meciul cu Crișul, dintr-o victorie ce ar fi trebuit să cinstească un jubileu, s-a transformat într-un rezultat egal, după un meci slab, cu semnificație dureroasă. A venit și clapa a 11-a cu o victorie asupra Farului (2-0), apoi o comportare bună, în ciuda înfrîngerii, la Bacău, doi de 0-0 prețioși, cu Rapid acasă și A.S.A. Tg. Mureș în deplasare și... gongul primei părți a campionatului a căzut frumos după o victorie la scor (4-1) cu ambicioșii de la Jiul ai lui Titus Ozon.

APORTUL JUCĂTORILOR

Înainte de a vorbi de contribuția individuală a componentilor echipei, este necesar să evidențiem fondul tactic pretins și cel realizat, ideea de joc, la Universitatea Cluj. În virtutea unor tradi-

ții stabilite de caracterul spectaculos al evoluției lui „U“, echipa a rămas fidelă jocului deschis cu accent ofensiv. Echipei nu i s-au pretins două abordări distincte, în funcție de locul desfășurării meciurilor (acasă și deplasare). Declarîndu-se atașat ca idee de bază a tacticii de joc, s-a căutat în zona de mijlocul terenului, cheia realizării lui. Dar „valoarea jucătorilor mijlocași, deprinderi mai vechi și lipsa de maturitate fotbalistică dovedită de aceia care s-au lăsat furai de joc“ (Ștefan Cîrjan), n-au putut converti satisfăcător dorința în fapt împlinit.

Dintre compartimente, apărarea s-a dovedit linia cea mai stabilă, în ciuda lipsei de formă a portarului Moldovan și indisponibilității de lungă durată a fundasului Codrea. Creșu a fost laborios, util, dar citeodată — inhibin-

Barbu, care a făcut în aceste 15 etape cel mai bun sezon fotbalistic al său. Bine și repede s-a încadrat în atac, activizîndu-l, fostul dinamovist băcăuan Munteanu, suțeur și tehnician bun, cu plasament excelent („cheamă, pur și simplu, mingea la el“, ne spunea antrenorul său). În sezonul viitor se pare că i se va da credit mai mare lui Iordache, viora întâi a echipei de rezervă.

Marea calitate a atacului clujean a constituit-o fantezia și dorința de luptă, marea defect însă, ineficacitatea și slaba știință în materie de contraatac, prin manevrarea suplimentară a mingii.

ÎN DISCUTIE, CELE CINCI ETAPE „NEGRE“

S-a vorbit prea mult de prăpastia celor 5 etape, începînd cu a 6-a și

destul de prieteni, în sinul echipei există simpatii și antipatii — Șt. Cîrjan).

Prăbușirea a fost evitată, utilizîndu-se toate metodele: de la constrîngere la „vorba dulce“. Profilînd și de perioada de întrerupere a campionatului din preajma meciului cu Portugalia, s-a încercat — cu succes — relansarea încrederii jucătorilor în forțele proprii, în focul unor repetate meciuri amicale.

★

Există credința la „U“ Cluj că întreruperea campionatului, a... întrerupt și afirmarea revirimentului început în etapa a 11-a. Mai există speranța că returul va însemna, totuși, continuarea lui.

Ion CUPEN

Atacantul central Măstătea s-a dovedit a fi, în sezonul de toamnă, cel mai constant jucător al universitarilor clujeni. Este singurul dintre băieții lui Ștefan Cîrjan care a jucat toate cele 1350 de minute ale turului

PĂRERI AUTORIZATE

ȘTEFAN CÎRJAN (antrenorul echipei): „Echipa joacă bine în propriul teren, dar cum trece linia de centru își pierde capul. Lipsește un coordonator la mijlocul terenului, un jucător care să constituie un fel de busolă a echipei. A fost o dată Neșu, dar, nu prea a mai jucat.

Dr. AL. POP (medicul echipei): „În general, o comportare multumitoare din punctul meu de vedere. Semnul de întrebare căruia m-am străduit să-l răspund se referea tot la „pasa proastă“ a echipei și anume: ce procent din cauze revine potențialului biologic al jucătorilor. A existat, ce-i drept, o cădere fizică ușoară, dar datele hirtiei au fost în general bune și nu pot explica total hiatusul. Cred că determinant a fost factorul psihologic.

REMUS CÎMPEANU (căpitanul echipei): „Locul echipei în clasament este nesatisfăcător și nu corespunde nici valorii și nici velleităților noastre. Cred că am plătit un tribut pregătirii insuficiente de astă-vară și supraaprecierii jucătorilor care, după câteva meciuri foarte bune, au crezut că se poate juca în virtutea inerției.

OVIDIU SUPURAN (secretar organizatoric al clubului): „Valoarea lotului ne-ar fi dat dreptul la 4-5 puncte în plus. Mi-aș permite câteva remarcări. În ordine: Pexa, Barbu, Cimpeanu, Munteanu. Condițiile de pregătire au fost constant bune.

RAFAEL LADISLAU (administratorul cantinei complexului studențesc, supporter infocat al lui „U“ Cluj): „În calitate de supporter mi-am trecut de curind majoratul, căci simpatia mea față de această echipă este veche de 19 ani. Personal, cred că puținele succese ale lui „U“ de astăzi se datoresc puterii reduse de angajament colectiv în minutele grele. Dar cum poate fi altfel cînd acum 6-7 ani de pildă, „U“ era o echipă de prieteni, iar astăzi înseamnă doar 11 jucători împărțiți în câteva grupuri înstrăinate? Dar am încredere că lucrurile vor reveni pe făgașul tradițional.“

Remus Cimpeanu, căpitanul echipei, de 10 ani, fără întrerupere, în slujba lui „U“ Cluj

du-se lesne — a greșit repetat și fără justificări. Pexa, constant, sigur, omul de bază al apărării. Pe Solomon, talentul său nu l-a putut salva în unele perioade cînd ieșise din formă. Cimpeanu, ambițios, conștiincios, „un adevărat ferment al echipei în sens pozitiv“, cum l-a caracterizat antrenorul său. Uneori a cîntărit însă greșit valoarea adversarilor direcți. La mijloc, echipa dispune de serviciile lui Anca, muncitor și în acest campionat, gata să-și valorifice marea sa capacitate de efort. S-a plasat uneori greșit, alături a ținut mingea excesiv. Celălalt mijlocas, Oprea, a suplinit prin tehnică și sut slabul randament fizic. Înaintarea echipei a constituit o zonă de căutări, de experiment, cu scopul evident de a cristaliza cea mai eficientă formulă. Pe patru posturi convenționale au fost încercați 10 jucători, dar rezultatul, măsurat printr-un indice de productivitate (eficacitatea), a fost neconcludent: doar 20 de goluri înscrise (golgeteri: Adam și Barbu cu câte 4 goluri). Acestor faze de laborator le-au rezistat, pînă la urmă, Uifăleanu, Măstătea, Adam, Barbu și Munteanu. Dar marea reviriment al ofensivei lui „U“ Cluj l-a constituit, desigur

sfrîșind cu a 10-a. Ea a existat atît de concret, în cît pe parcursul ei echipa a fost ținută cu șapte locuri înapoi în clasament (de la locul 5 la 12). A constituit un coșmar atît de sumbru în viața echipei clujene, în cît o privire retrospectivă nu are dreptul să o ignore. Ea s-a caracterizat prin scoruri slabe, apatie în teren și în afara lui, rigiditate și dezinteres la antrenamente. A pune un diagnostic cert, a stabili o cauzalitate strictă, ni se pare totuși riscant. Inclîmăm să credem că echipa a trecut printr-o perioadă determinată de fatala coincidență a unui regres biologic și în special psihic, simultan la majoritatea jucătorilor.

Cei care au vrut să „spargă“ totuși interferența factorilor care au determinat slaba comportare, au convenit pînă la urmă la stabilirea următoarelor cauze:

o pregătire insuficientă în perioada premergătoare campionatului; oboseala sesiunii examenelor din toamnă; supraaprecierea impusă de succesele primelor etape care a sădi pretenția falsă a unui automatism nerealizat; moralul slab al jucătorilor, incapacitatea lor de mobilizare, survenită din absența unei coeziuni sufletești reale („nu sint

JUCĂTORI		MECIURI JUCATE	TOTALE MINUTE	NOTA MEDIE
1	MOLDOVAN	10	832	690
2	STEFAN	4	360	775
3	NEGRU	2	158	700
4	CRETU	12	1035	675
5	PEXA	13	1170	715
6	SOLOMON	13	1170	715
7	CÎMPEANU	15	1340	707
8	CODREA	4	360	700
9	SOPTEREAU	1	10	—
10	ANCA	14	1200	664
11	OPREA	15	1174	707
12	NESU	8	542	683
13	BUNGĂU	9	526	642
14	UIFĂLEANU	12	905	625
15	ADAM	13	993	623
16	MUSTETEA	15	1350	700
17	BARBU	13	1053	669
18	MUNTEANU	6	415	650
19	LICĂ	3	91	600
20	IORDACHE	2	112	650
21	PRIPICI	1	45	600
22	COMAN	1	9	—

JUANITO
TRANSMITE

● Tostao este apt de joc — au declarat medicii, după un ultim control la ochiul la care a fost operat. Astfel că Saldanha va putea conta pe recentul câștigător al „Delfinului de aur — 1969”, premiul acordat în Brazilia sportivului anulat.

● 22 de jucători va cantona antrenorul cehoslovac J. Marko la Font-Romeu, în Franța, timp de 2 săptămâni în februarie: Viktor, Vencel, Fleșar, Pivarnik, Horvath, Migas, Hagara, Doblas, Hrivnjak, J. Ziocha, Pollak, Kuna, Geleta, Hrdicka, B. Vesely, F. Vesely, Petras, Jurkanin, Adamec, Stratil, Jokl, J. Ciapkovici. În „rezervă” stau: Sedlacek, Plass, Stajkovan, Danko, Szikora și Kabat (echipa aflată în turneu în America de Sud nu este națională, ci selecționată Cehiei). Jocuri de antrenament: 18 februarie la Sevilla, 24 februarie la Nantes, după care lotul se va înalța în țară în vederea reluării campionatului.

● Brazilienii își vor stabili cartierul general la hotelul Suites din Guadalajara, iar antrenamentele le vor face pe terenul clubului Providencia, la 300 m de hotel.

● Pena, căpitanul echipei Mexicului: „Sint optimist în ce privește șansele noastre; jucăm acasă, în fața publicului nostru. Favoriții mei sint Anglia și Brazilia”.

● Vorbind despre problema acclimatizării la altitudine, antrenorul federal suedez Bergmark a spus: „Prietenul meu Bengt Gustavsson, fost jucător profesionist, care a făcut un turneu în Mexic cu clubul său Atvidaberg, m-a asigurat că vor fi suficiente câteva zile pentru acomodare”. De altfel, echipa Suediei va disputa două meciuri în Mexic la sfârșitul lui februarie, dintre care unul obligatoriu la

● După cum a declarat antrenorul Kacialin, lotul reprezentativ sovietic va pleca din Iugoslavia (unde a avut un stagiul de pregătire) în America de Sud. Între 2 și 9 februarie va susține două meciuri în Venezuela, la 14 februarie va întâlni echipa Perului, la 18 pe a Salvadorului, iar în finalul turneului două jocuri în Mexic. La începutul lui martie jucătorii se vor înalța la cluburile lor, pentru pregătiri în vederea campionatului.

● Ce nu face un suporter de echipă națională! Ca un comerciant din Bruxelles, care a promis jucătorilor echipei Belgiei câteva... apartamente în insula Majorca (Spania) în cazul unei compariții de succes în Mexic: două în caz de calificare în „sferturi”, cinci pentru calificarea în semifinale, opt în finală și 12 pentru cucerirea titlului... Rămâne de văzut ce vor prefera jucătorii. Publicitate însă, se va face...

● „Noi nu ne facem iluzii — a declarat recent Ahmed Antifit, secretarul general al federației din Maroc, dar azi este la modă să se vorbească de rău despre fotbalul african. Nu se laudă el cu multă experiență, dar este în plină dezvoltare și dispune de jucători superiori ca valoare în comparație cu alții din unele continente. Ne pregătim cu grijă pentru campionatul mondial. Dacă ne vom califica sau nu pe „sferturi”, nimeni nu poate spune dinainte. Probabil că partida noastră cu Peru va fi decisivă. În fața R. F. a Germaniei nu avem șanse”. Dar în cel cu Bulgaria?

● Bulgaria va juca la 8 aprilie cu Franța la Rouen. Se duc tratative și cu Grecia și Elveția pentru jocuri amicale. În prezent, lotul bulgar se pregătește într-un cantonament în localitatea Belmeken, la 2200 m altitudine.

● Părerea lui Pele despre favoriții C. M., în „dublu exemplar”: în „La Gazzetta dello Sport”: Anglia, Italia, Cehoslovacia și Brazilia; în „Sport” din Zürich: Brazilia, Uruguay, R.F. a Germaniei și Italia. Care o fi cea adevărată?

● Pentru a-și putea face în bune condiții pregătirile pentru turneul final, federația din Salvador a solicitat — și obținut — o subvenție din partea guvernului. În momentul de față, lotul compus din 22 de jucători, se și află în cantonament sub conducerea antrenorului Gregorio Budio. Numai să nu-l stingherească conflictul actual dintre țara sa și Honduras...

ECHIPA U.R.S.S.

ȘI „NOUL VAL” AL LUI KACIALIN

● În revista noastră a fost prezentat, pe larg, „Istoria Kacialin”. Acea totală trecere în revistă a selecționatelor sovietice efectuată de reputatul antrenor, într-un turneu fulger, la scurtă vreme după ce el preluase directoratul tehnic al primei reprezentative. Verificarea întregului eșalon de selecționabili, de la reprezentativa de juniori la unsprezecele cel mai rutinat — compus din foarte cunoscuți jucători — a reprezentat punctul de plecare în activitatea lui Gavril Kacialin, pentru sezonul extrem de important ce se anunța la orizont, sezon dominat de preliminariile C.M. 1970. Acum, cind concluziile turneului de selecție s-au tradus prin fapte, se poate vedea ce a urmărit selecționerul echipei U.R.S.S., ce a realizat și ce își propune el să înlătuască pe mai departe, în a doua importantă etapă — turneul final din Mexic.

● Ideea de joc a selecționatelor sovietice evoluase de la un clasic 1-4-2-4 spre sistemul italian de apărare, Șesternev devenind unul dintre cei mai buni „libero” din fotbalul mondial, adeseori inclus în formațiile reprezentative ale globului sau ale Europei, întocmite de ziare, de agenții de presă, de studiouri de radio sau de televiziune. Grupul de apărători din fața portarului compoarta 5 jucători — deci o clasică linie de patru fundași în fața și mai clasicului „libero”. Forța ofensivă a reprezentativei era în scădere, lucru pe care turneul final al „Campionatului Europei” (1968) îl arăta.

● Se înțelege că de la această realitate obiectivă a plecat Kacialin în construirea noii echipe. El a și arătat de altfel — într-un recent interviu acordat la Belgrad presei sportive — că ideile directorale ale începutului activității sale se pot rezuma în două puncte:

1. Imprimarea unei forțe ofensive mai mari echipei reprezentative.
2. Improspătarea lotului reprezentativ cu reprezentanții — foarte talentați și numeroși — ai noii generații.

CORECTIVELE TACTICE ADUSE REPREZENTATIVEI

● Cei care au urmărit echipa U.R.S.S. în numeroasele sale partide din anul 1969 au constatat că selecționerul Kacialin a și trecut la modificarea ideii de joc a unsprezecelei reprezentative; fără să abandoneze principiile construirii unei apărări capabile să susțină „momentul atac” al echipei, el a fixat piesele principale a defensivei, lui Șesternev, o poziție mai avansată față de ceilalți fundași. Vechiul și valorosul internațional a rămas ultimul apărător, dar contribuția lui la construirea jocului, apariția sa în pri-

mele mișcări de construire a ofensivei se înregistrează frecvent, acum. În schimb, celui de-al doilea fundaș central — Kaplicini sau Hurțilava — i se cere îndeplinirea rolului de „libero” pentru acțiunile și momentele cind atacul advers se desfășoară pe partea stângă a frontului apărării.

● Mulți s-au grăbit să afirme că ne aflăm în fața variantei „libero cu schimb”, dar Kacialin a precizat și a arătat — în cursul unor extrem de interesante demonstrații — că e vorba de o nouă împărțire a misiunilor de „libero” în care Șesternev păstrează, dacă ar fi să se reprezinte printr-un procentaj — cam 75% din sarcinile ce revin acestui apărător cu profil special. Mai departe, Kacialin a imprimat celor doi clasici mijlocași o mai pronunțată activitate ofensivă, după cum trio-ul de atac i-a cerut rapiditate, incisivitate, și zonă de acțiune sporite.

● Altit în preliminarii, cîf

UN SINGUR „SUPRAVEȚIITOR”

● Al doilea punct din planul său de măsuri, Kacialin l-a îndeplinit într-o proporție poate nici de el sperată și cu o reușită deosebită. Nucleul reprezentativei îl constituie cluburile Dinamo Kiev — club cu performanțe remarcabile în ultimii ani — și Dinamo Tbilisi — club unde chiar Kacialin a lansat o întreagă pleiadă de tinere talente, el fiind antrenor acolo pînă în ziua

Rudakov (Kavazașvili)		Kaplicini (Hurțilava)	
Lovcev	Șesternev	Dodușvili	
Serebrianikov		Muntean	
Asatiani	Herșcovici	Bișevet	Nodia

● Pentru postul de portar, — înaltul dar mobilul — Rudakov, prezintă cea mai puternică garanție; Kavazașvili rămîne prețios pentru experiența sa. Pentru al treilea loc de portar (mai ales dacă în Mexic se vor deplasa loturi de cite 25 de jucători), candidatura rezervatului Rudakov la Dinamo Kiev, Kirichenko, actualul titular din echipa olimpică, se impune. Linia de fundași îl prezintă pe singurul supraviețuitor al formației prezentată la trecutul campionat mondial, pe Șesternev, căpitan al echipei, încă plin de vigoare, cu o formă constantă, deși a ajuns la 31 de ani. Lovcev și Dodușvili reprezintă noua generație: fundași de tip modern, rapizi, capabili de a întreprinde acțiuni ofensive: Serebrianikov și Muntean compun o linie de mijlocași cu predilecție pentru atac. Tehnici, buni șuteri, cu o largă rază de acțiune. Al doilea reprezintă marea revelație a ultimilor ani, fotbalistul nr. 1 al anului 1969. Asatiani, unul din-

● tre elevii lui Kacialin, la Dinamo Tbilisi, joacă rolul

KACIALIN

● și în alte partide, spiritul ofensiv al noii formații a U.R.S.S. s-a materializat printr-un mult mai mare număr de atacuri construite și, efectiv, prin înscrierea unui sport număr de goluri. Reprezentativa Uniunii Sovietice a terminat preliminariile cu golaverajul de 8:1; un golaveraj remarcabil pentru patru partide, vădind și un pronunțat echilibru între apărare și atac

● cînd a revenit la direcția echipei reprezentative. Faptul că în partea a doua a întrecerii pentru calificare, selecționerul a prezentat, de regulă, aceeași formație — numai cu două modificări în patru partide — demonstrează că acesta este unsprezecele la care s-a oprit. Vi-l înfățișăm și noi, oferindu-vă, mai departe, o serie de caracteristici asupra probabililor titulari din Mexic.

● extremei retrase, jumătate half, jumătate extremă.

● Trio-ul veritabil de atac, Herșcovici — Bișevet — Nodia, este constituit din jucători rapizi, întreprizi, buni șuteri, cu o remarcabilă forță de pătrundere. Bișevet, cel mai rutinat dintre cei trei, are de acum o valoare bine stabilită pe plan internațional; ceilalți doi, fac parte și ei din grupul foarte tinerilor jucători cărora Kacialin le-a arătat deplină încredere. Herșcovici, 20 de ani, are deosebite resurse tehnice, multă finețe și inventivitate în joc. Nodia, tipul extremei de debordare prin curse rapide, surprinzătoare, se arată ca unul dintre marile talente ale noii generații, provenind din școala lui Dinamo Tbilisi. Dintre jucătorii care mai apar pe lista „posibililor” notăm pe fundașul Afonin, pe mijlocașul Kiselev, extremele Evriujibin și Hmelnițki, centrul atacant Puzaci.

● O veritabilă reprezentativă a tineretii, după toate probabilitățile cea mai tinăra din cite se vor afla în Mexic, iată unsprezecele pe care Uniunea Sovietică îl prezintă la turneul final al ediției nr. 9 a C.M. El are o mare și deosebită ocazie de a se consacra!

CARTE DE VIZITĂ

● EDIȚIA 1958: locul I în grupa preliminară nr. 6 (3-0 și 2-0 cu Polonia; 2-1 și 10-1 cu Finlanda); trece de optimile de finală (2-0 cu Austria; 2-2 cu Anglia; 0-2 cu Brazilia); 0-2 cu Suedia în sferturi de finală.

● EDIȚIA 1962: locul I în grupa A-V-a din preliminarii (1-0 și 2-1 cu Turcia; 5-2 și 3-0 cu Norvegia); câștigă grupa I, optimile de finală, împreună cu Iugoslavia (2-0 cu Iugoslavia; 2-1 cu Uruguay; 4-4 cu Columbia); 1-2 cu Chile, în sferturi de finală.

● EDIȚIA 1966: locul I în grupa a VII-a preliminară (3-1 și 4-1 cu Grecia, 2-1 și 1-2 cu Tara Galilor; 6-0 și 3-1 cu Danemarca); câștigă grupa a IV-a, optimile de finală, împreună cu R.F.D. Coreeană (3-0 cu R.F.D. Coreeană; 1-0 cu Italia; 2-1 cu Chile); 2-1 cu Ungaria în sferturi de finală și 1-2 cu R.F. a Germaniei; în semifinale.

● EDIȚIA 1970: câștigă grupa a IV-a preliminară (0-0 și 2-0 cu Irlanda; 3-0 și 3-1 cu Turcia) și se califică pentru turneul final din Mexic.

PREZENT! RĂSPUND CÎȚIVA ANTRENORI LA APELUL LUI VALCAREGGI

● În Italia, una din țările cu celeitafi la turneul final din Mexic și — de altfel — una din favoritele multor specialiști străini, se acordă maximum de atenție pregătirii „squadrei azzura” și acelor măsuri menite să-i asigure cea mai bună comportare. Nu-i un secret pentru nimeni că italienii doresc să realizeze performanța cuceririi pentru a treia oară (și, deci, definitiv) a „Cupei Jules Rimet”.

● Printre aceste măsuri se numără și una foarte interesantă și, în același timp, deosebit de semnificativă pentru atmosfera care există pe peninsula la ora actuală. Antrenorul Valcareggi are nevoie de ajutoare care să urmărească pe viitorii adversari ai Italiei, fie în grupă, fie în celelalte etape. Numai cu secunzii săi, Bearzot și Vicini, nu poate cuprinde toate meciurile. Și atunci, federația și Valcareggi au făcut apel la antrenorii care vor asista, pe cont propriu, la turneul din Mexic, să facă acest oficiu de asistenți, de „antene” ale lui Valcareggi, referind asupra jocului echipelor sau asupra celor mai buni jucători.

● Antrenorii, solicitați și care au în proiect deplasarea lor în Mexic, au răspuns totuși afirmativ, fără să pretindă federației rambursarea vreunei cheltuieli. Iată câteva răspunsuri interesante:

● HELENIO HERRERA: „Eu garantez o maximă colaborare... Dacă Italia câștigă Cupa Mondială este triumful întregului fotbal italian și onorurile se răsfrîng asupra tuturor”.

● ROCCO: „Sintem toți la dispoziție. Și nu cred că ar fi vreun coleg care să ceară speze de deplasare...”

● SCOPIGNO: „E un lucru foarte frumos să lucrezi pentru interesele echipei naționale. Dacă mi se cere, sint gata să fac orice pentru nimic. Nu vreau nici o mulțumire”.

● Fără comentarii.

PLEDOARII PENTRU ESTUDIANTE

● COMENTARII ALE PRESEI SUD AMERICANE
● PELE VA INTERVENI PE LÎNGĂ PREȘEDINTELE
ONGANIA ● ÎMPĂCAREA MILANO — BUENOS AIRS
S-A PRODUS

„O zi ca asta nu se poate uita ușor”, scria ziarul italian „La Stampa” referindu-se la ziua de 22 octombrie 1969, dată fiind pe stadionul „La Boca” din Buenos Aires a avut loc „meciul-corrida” dintre campioanele Americii de Sud și Europei, Estudiantes la Plata și Milan, pentru cîștigarea mult rîvnitului trofeu, „Cupa Intercontinentală”. Clititorii își amintesc (amplu relatări ale presei și mini-filmul transmis de televiziunea română l-au ajutat să-și facă o imagine clară) de acest meci, caracterizat de violențe inadmisibile, în care picioarele jucătorilor erau căutate înaintea mingii...

Au trecut trei luni: minia opiniei publice s-a potolit. Inceț, își face loc ideea că pedepsele aplicate au fost prea grele, că „cel trei” jucători ai lui Estudiantes sînt un fel de țapi ispășitori, că răspunderea trebuie extinsă. După zile de meditație, fără a scuza antijocul în tot ce are el mai brutal și nici pe adepții lui, opinia publică argentiniană apreciază că sancțiunile aplicate pentru incidentele de la 22 octombrie 1969 trebuie reduse la proporții juste. Există voci care afirmă că „portarul Poletti, vinovatul nr. 1, jucător strălucit, în vîrstă de numai 23 de ani și fără antecedente supărătoare, n-ar trebui să fie — împotriva gestului său de neiertat — privat pentru toată viața de dreptul de a-și exercita meseria, o artă în care excellează fiind își păstrează single rece”. Un punct de vedere asemănător se întîlneste, cu privire la acest caz, și în presa peruviană, chiliană, uruguayana. Lui Estudiantes, scriu cunoscutele „Ultima hora” și „Novedades” trebuie să i se ofere șansa de a se reabilita.

Pe linia acestei „reconcilierii” se pare că va acționa chiar și Pele. Către sfîrșitul anului trecut, cu prilejul meciului Santos — Racing (din Buenos Aires), „regele” brazilian al fotbalului a declarat că intenționează să intervină pe lîngă președintele Argentinei, generalul Ongania, pentru a comuta sancțiunile dictate împotriva jucătorilor de la Estudiantes.

Această declarație a celebrului jucător a fost folosită de presa argentiniană pentru a relua teza circumstanțelor atenuante. Analizînd cu luciditate cauzele care au generat cunoscutele incidente, cu prilejul confruntărilor dintre echipele argentinienne și cele europene, presa din Buenos Aires, Rosario, La Plata, Tucuman și Santa Fe face, potrivit redactorului sportiv al cunoscutului ziar elvețian „Tribune de Geneve” și unele „profeții” de genul explicațiilor spectaculos-malicioase potrivit cărora Argentina este obiectul unor anume manevre care au ca scop să împiedice a i se încredința organizarea Campionatelor mondiale din 1978, sarcină ce-i fusese încredințată în principiu, la Tokio, dar care urmează să fie definitivată abia la Ciudad de Mexico, peste cîteva luni.

Eururile iau — iată — o turnură cu totul neașteptată și spre satisfacția întregii opinii sportive mondiale, dintre cele mai ferice și în privința atitudinii „eroinelor” conflictului. Mai pe scurt, cele două cluburi s-au împăcat. Cu puțin timp în urmă, la sfîrșitul unui meci de campionat susținut de echipa italiană și radiodifuzat, s-a luat legătura prin radio cu conducerea clubului argentinian, a urmat o congratulare cu ocazia noului an, s-au regăsit reciproc incidentele care au avut loc; italienii l-au anunțat pe colegii lor sud-americani că sînt gata să uite totul și să reia bunele relații existente înaintea meciului cu pricina. „Împăcarea” oficială va avea loc chiar în primă jumătate a acestui an, cînd, în urma unui acord comun, va avea loc „meciul reconcilierii” programat fie în Italia fie în Argentina, după cum se va stabili ulterior sau, așa cum au sugerat unii, acest meci se va desfășura în două manșe, cîte una pe terenul fiecărei echipe.

ASPIRANT LA GLORIA LUI MORATTI

SCRISOARE DIN ITALIA

FRAIZZOLI

V-ați pus, vreodată, întrebarea care ar fi rezultatul unei largi anchete pe tema: „cel mai popular președinte de club european”? Noi ne-am pus-o, și rezultatul a fost cel scontat. Adică, înfrîntul Santiago Bernabeu, legendarul președinte al lui Real Madrid și, pe locul secund, Angelo Moratti, președintele din „anii de aur” ai lui Internazionale Milano.

Dar, iată că și popularitatea te obosește citeodată, și Moratti, în culmea gloriei, și-a dat demisia și a lăsat postul moștenitorului său logic, celui care a urcat treptele notorietății una cite una, cînd cu umilință, cînd cu tenacitate, dar totdeauna cu pasiune: Ivanoe Fraizzoli, omul care de ani de zile a fost „vice” al lui Moratti, aspirant la scaunul de suprem regizor al soartei „nerazurilor”.

Cine e Fraizzoli? Desigur, nu e cunoscut ca predecesorul său, dar — ca și acesta — dispune de o capacitate care îi dă sau îi va da posibilitatea să readucă pe Inter la epoca de glorie pe care această echipă a cunoscut-o sub conducerea marelui magnat al petrolului.

Ca și Moratti, e foarte bogat și acesta e un lucru care contează enorm în fotbalul profesionist. Fraizzoli

poate începe „prospectarea terenului”, căutarea de talente (și cumpărarea lor) în toate colțurile Italiei, deoarece, după cum se știe, străinii sînt actualmente „off limits”, ca urmare a regulamentului de fier instaurat de „federcalcio”.

Dar — și aici intervine diferența față de Moratti — Fraizzoli nu e convins că o echipă se poate regenera numai prin aducerea de tineri din alte orașe. El crede că baza acțiunii trebuie să-o constituie creșterea de cadre proprii.

— Cum vedeți relansarea lui Inter? l-am întrebat pe Fraizzoli.

— „Ca și o industrie, o echipă are nevoie de trei sectoare de bază puternice: tehnic, organizatoric, administrativ. Primul din acestea i-a fost încredințat lui Heriberto Herrera care, prin succesele sau insuccesele lui, condiționează încasările, „nervul” clubului. Al doilea îi revine secretarului, Franco Manni, care răspunde de organizarea jocurilor, a deplasărilor, de raportul dintre club și jucători. Al treilea sector revine unei doamne, adevărată expertă în materie. Cu acești trei colaboratori, pot dormi liniștit, pot spera că Inter să revină pe culmile fotbalului european, unde ajunsesse pe vremea lui Moratti”.

Știți cine este sprijinul moral numărul 1 al lui Fraizzoli în activitatea sa? V-o spune chiar el:

— „Pentru prima oară cînd mi-am adus logodnica la un meci de fotbal, era un ger ca la Polul Nord. Din această cauză, credeam că am pierdut o «partidă». Ei bine, le-am cîștigat pe amîndouă: în acea zi am învins echipa pe care o înfrîneam, iar logodnica mi-a devenit, după puțin timp, soție. Și acum, este una din cele mai fervente susținătoare ale lui Inter”.

Ivanoe Fraizzoli are două pasiuni: fotbalul și operele de artă de mare valoare. În casa lui poți admira tablouri de Tintoretto, de Canaletto, de elevi ai școlii lui Giotto.

Dar dacă l-ai întreba ce preferă, fotbalul sau operele de artă, răspunsul ar fi foarte greu. Poate chiar imposibil...

CESARE TRENTINI

DIN FOTBALUL AFRICAN

● Pentru turneul final al celei de a 5-a ediții a „Cupei Africii” care va fi găzduită în acest an de Sudan, echipa Camerunului s-a pregătit cu intensitate, efectuînd un lung turneu prin mai multe țări africane. În același scop, se preconizează și aducerea a doi jucători camerunezi care activează actualmente în Franța, Joseph (Marsilia) și Abosolo (Neully — Paris).

● Dr. Halim, președintele Confederației africane de fotbal a reușit, în sfîrșit, să-l convingă pe Ahmed Antifit, secretarul general al federației marocane, ca Marocul să organizeze în 1972 turneul final al „Cupei Africii”.

● Coasta de Fildeș participă, pentru a patra oară, la faza finală a „Cupei Africii”, după ce a eliminat reprezentativa Mali. Cei mai buni jucători ai reprezentativei au fost atacanții centrali Tahl și Pokou. În meciul retur cu Mali (4-0), Pokou a reușit un „hat-trick”, cel mai frumos gol marcîndu-l în minutul 87 după ce a driblat întreaga apărare maliiană, inclusiv portarul.

● Pe lista celor 30 de arbitri selecționați de F.I.F.A. pentru turneul final din Mexic se numără și 5 arbitri africani: Tarekgean Sevoum (Etiopia), Lamptoy Georges (Ghana), Moncef Ben Ali (Tunisia), Kandil Ali și Dhiab el Attar Mohamed (R.A.U.).

LEV IAȘIN

CEL MAI BUN PORTAR DIN LUME (III)

După ce în primele două episoade ne-am întîlnit cu unele momente din copilăria celebrului internațional și cu cîteva întîmplări din călătoriile sale peste hotare, pentru diferite meciuri, în rîndurile care urmează, vom afla părerea lui Lev Iașin asupra ultimei ediții a C.M., aceea desfășurată în Anglia. Vom cunoaște, de asemenea, opiniile unor renumiți comentatori asupra comportării la acea întrecere, a portarului reprezentativei Uniunii Sovietice.

Dacă ar fi să ne ocupăm pe larg de performanțele lui Iașin în cadrul turneului final al C.M. din Anglia, am putea scrie o carte. A fost, fără îndoială, unul dintre cei mai buni jucători ai acestei ediții, prezența sa fiind remarcată pretutindeni. Cunoscuta revistă ilustrată „Der Kicker”, care apare în R.F. a Germaniei, a publicat fotografiile în culori ale celor mai buni jucători de la această ediție a C.M., comentîndu-le astfel: „Pele nu mai este singurul «rege neînconșat» al fotbalului; steaua portugheză, Eusebio, a cucerit, în Anglia, inimile amatorilor de fotbal. Din rîndul marilor glorii ale fotbalului face parte și popularul portar al echipei U.R.S.S., Lev Iașin, după cum în acest cerc al stelarilor fotbalistice a «pătruns» și atacantul maghiar Bene, la fel ca și tînărul nuînchinez, Franz Beckenbauer”.

Ziarul englez „The Guardian” menționa: „U.R.S.S. are o echipă bună, disciplinată. Individualitățile din echipa Portugaliei au atras, de asemenea, mulți amatori de fotbal pe stadionul Wembley. Înainte de toate, voiau să-l vadă pe Eusebio și, mai ales, pe Iașin, deoarece pentru acesta din urmă, fără îndoială, a fost ultima ediție a campionatelor mondiale”.

Meciul Ungaria — U.R.S.S., desfășurat la Sunderland, agenția A.P.A. l-a comentat astfel: „Ungeții au inițiat atacuri concentrice și au încercat să străpungă apărarea adversă prin virful de atac BENE: fotbalistul sovietic, avînd în LEV IAȘIN cel mai bun jucător care, în finalul partidei, a avut intervenții de-a dreptul fantastice, au stopat atacurile lui BENE, ALBERT et. Co., pînă în minutul 90 de joc, spulberînd vîsurile jucătorilor maghiari...”

În săptămînalul argentinian „GOLES”, HELENIO HERRERA a dat un interviu în care a făcut un clasament al celor mai buni jucători care au participat la turneul final al C.M. din anul 1966. Acesta era alcătuit astfel: portari: Iașin și Banks; fundași: Beckenbauer, Facchetti; „regii contraatacului”: Moore, Bobby Charlton; „strategii de la mijlocul terenului”: Onega, Haller, Albert, Corso, Voronin; „tunarii”: Spencer, Eusebio, Mazzola, Gonet, Cislenco, Farkas, Amancio, Suarez.

În timpul partidelor de la această ediție a C.M., contrar obiceiului, Iașin n-a mai efectuat acele ieșiri în afara careului de 16 m, fapt care a surprins pe cei care îl cunoșteau. Însă „Zamora al zilelor noastre” avea motivele sale. Iașin a explicat că ieșirile portarilor pînă la marginea careului de 16 m nu mai sînt utile, deoarece pasele lungi, care înainte erau folosite cu regularitate în timpul unui joc, acum au dispărut. În plus, datorită apărărilor aglomerate, jocul în „careul mare” are cu totul alt sens.

La întrebarea care s-a pus și altor portari vestiți, dacă se poate, în mod practic, apăra fiecare și în tras pe poartă, sau dacă sînt zături în fața cărora portarul este cu totul neputincios, Iașin și-a expus în felul următor punctul său de vedere: „În mod teoretic, orice șut poate fi apărat. Practic, pentru aceasta, se află portarul în poarta echipei, însă este important de reținut dacă pe portar îl ajută totdeauna și coincidența. Exemplele din fotbalul internațional demonstrează, însă, contrariul. Chiar și un șut slab se termină cu gol, și aceasta din cauza neatenției, sau a proastei dispoziții a portarului, a nervozității sale în timpul partidei, precum și datorită altor factori de moment”.

La întrebarea ce portari i-au plăcut cel mai mult cu prilejul turneului C.M. din Anglia, portarul sovietic a răspuns: „Cel mai mult mi-au plăcut englezul Banks și italianul Albertosi. Primul se caracterizează, înainte de toate, printr-un joc sobru; Banks nu joacă pentru galerie. Posedă calități excepționale, reacție rapidă și este la fel de sigur atît pe linia porții, cît și în spațiul din fața ei. În schimb italianul, se remarcă prin jocul său de efect, artistic, cu o excepțională priză la balon, deci o tehnică foarte bună. În plus, un mare merit al său este acela că reușește să dirijeze cu succes și coechipierii din teren, trimițîndu-le, cu precizie, balonul atunci cînd degajează. Banks și Albertosi sînt socoți, la ora actuală, ca cei mai buni portari din lume. Dacă și-ar schimba între ei echipele, Albertosi — care după eliminarea neașteptată a echipei sale a rămas, oarecum, în umbră — după părerea mea — ar atrage și mai mult atenția prin stilul său”.

(va urma)

Traducere de V. BENKOVSKI (după revista „GOL” din Praga)

CARNET EXTERN

SORA MAI MICĂ
A „CUPEI
JULES RIMET”

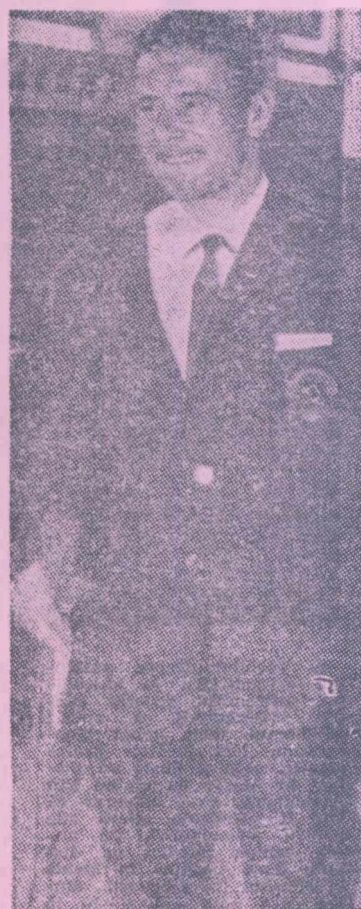
Deci F.I.F.A. e mai grăbită de cît o credeam chiar și în cele mai optimiste speranțe ale noastre; la nici trei luni de la anunțarea proiectului unei „Cupe Mondiale” a cluburilor — idee născută, din păcate, după tristele scene din meciurile Estudiantes — Milan — o comisie a forului internațional, intrunită la Zurich, a și stabilit principiile de organizare a acestei surori mai mici a „Cupei Jules Rimet”. Secretariatul F.I.F.A. ne asigură că reuniunea Comitetului executiv de peste cîteva săptămîni și, mai apoi, Congresul de la Ciudad de Mexico, vor statua apariția noii competiții.

Încă o întrecere pe agenda și așa destul de încărcată a fotbalului internațional, vor riposta foarte mulți. E drept. Programul echipelor de club și naționale a devenit foarte greu de efectuat, termenele de disputare a partidelor fiind găsire după lungi și dificile discuții. Dar, sîntem siguri, se vor găsi și cele șapte-opt zile pe care „Cupa mondială intercluburi” le solicită campionilor de continente. Foleșele noii întreceri stau, pentru început, în obiective mai mult de ordin propagandistic, dar totmai această împrejurare trebuie să ducă la efectuarea tuturor diligențelor pentru ca nașterea competiției să se producă.

Reunirea unor formații renumite, din continente cu fotbal avansat, cu echipe mai puțin celebre, fără o experiență deosebită și nici prea mulți ani de existență nu va garanta — pentru început — o dispută foarte echilibrată. Dar va realiza, cu siguranță — mai ales că F.I.F.A. își propune ca primele trei ediții ale noii întreceri să se dispute în țări din continentele unde fotbalul a cucerit cel mai puțin teren (Africa, Asia, Oceania) un mare serviciu în înălțarea acestui sport pe noi meleaguri.

Nu uitați că prezenta a cîinci echipe, din toate continentele, va trezi un mare interes, va oferi motivul unor excursii; vor exista ocazii de noi cunoașteri și de cunoștințe. În sfîrșit o asemenea REALIA formulă a „Cupei mondiale”, pe lîngă faptul că va stabili o VERITABILĂ campioană a globului, dintre cluburi — se va bucura de patronajul, organizarea și supravegherea F.I.F.A., scutind fotbalul de deservirile făcute de aproape toate trecutele finale din simbolice numite „Cupa intercontinentală”.

— sf. i. —

COLEGELE LUI PELE

Și în Brazilia fotbalul feminin începe să cucerească adepți (mai corect spus... adepți). O dovadă o reprezintă și fotografia noastră prezentându-vă pe campioana statului Sao Paulo, echipa clubului Taubaté. Cum s-ar spune, colege ale lui Pele...

ADEVĂRAT ADMIRATOR!

George Best, internaționalul irlandez, jucătorul lui Manchester United, a primit un mandat postal cu suma de 5 shillingi, expediat de un mic admirator al său, Andrew Pedley. În rândurile care însoțeau modesta sumă, expeditorul său, un băiețag în vîrstă de 8 ani, îi mărturisea că este un mare suporter al său. Mîhnit de drastică sancțiune aplicată lui Best, sancțiune însoțită și de o amendă importantă,

Pedley s-a decis să-l ajute și i-a trimis întreaga sa „avere”. Simpaticul George s-a grăbit să returneze suma, însoțită de un pachet cu bomboane și un joc mecanic de fotbal. Precum și de o fotografie cu autograf; și un autograf foarte prețios, dacă ne gîndim că pentru o semnătură Best se dau, „la bursa autografelor”, două semnat-uri Stiles plus două ale lui mai puțin cunoscutului Labone.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE PARTENERI

ORIZONTAL 1) Prima noastră parteneră... mexicană — Parteneră de prestigiu pentru Ajax și Estudiantes, în cursul anului trecut. 2) Adversară a tricolorilor noștri în actualul turneu brazilian — Lac. 3) Cel mai bun dintre cei buni (fig) — Aici România va avea ca parteneri echipele Flamengo, Vasco da Gama și reprezentativa R.D.G. — Parteneri de frunte la... Atletico! 4) I-a solicitat recent pe tricolorii noștri drept... parteneri de joc — Celebru căpitan german. 5) Partener al celorlalți internaționali turci, în meciul cu U.R.S.S. (Istanbul, nov. 1969) — Localitate a sporturilor de iarnă în R.F.G. 6) Colaborează cu vîntul în întrecerile nautice — Răsfățatul publicului. 7) George Best — Tripletă la Valur! — Best, în hpsa virtuții lui! 8) În meciul

Norvegia — Franța de la Oslo (sept. 1969), a înscris 3 goluri pentru... Franța — Cutie de medicamente, la japonezi. 9) Etape cu prelungiri — Perioadă de pregătire, prilej de confruntări amicale cu mulți parteneri — Carreu. 10) A realizat un merituos 2-2 la Madrid, în campionatul spaniol, în compania echipei Real — Una din cele 2 parteneri milaneze din campionatul italian. 11) A fi în posesia unui titlu sau trofeu — Partener pentru... ei. 12) Aici i-am avut ca parteneri de joc, în aprilie trecut, pe Sideris, Botinos și ceilalți — Caracteristica de joc a partenerilor.

VERTICAL 1) Locul primei întîlniri a piteștenilor în Ghana (Parteneră: Olimpios) — Ultima noastră adversară din preliminarii 2) Grație — Apărător fără... parteneri

pe linie. 3) Altă parteneră din turneul brazilian — Una din culorile naționale braziliene. 4) Aici ne vom disputa șansa amicală cu elevii lui Didi — Internațional englez, partener de întrecere cu mexicanii și uruguayenii în întîlnirile disputate în anul precedent — Insuliță lângă Noua Caledonie. 5) Parteneră a Uruguayului în Grupa B din Mexic — Acțiune în care partenerii nu se prea omoară cu firea. 6) Posezi — Tufan, pe extreme! — Partenera din İzmir a echipei Carl Zeiss, în C.E.T. 7) Prestigioasă noastră parteneră de la Guadalajara — Norbert Stiles. 8) „I...”, stadion, gazda unei recente evoluții a constanțenilor în compania unei formații din Odesa — Partener al lui Pele în unele întîlniri ale Braziliei — Keizer, jucător la Ajax, partener al milanezilor în finala C.C.E. din 1969. 9) Locul primei evoluții a băcăuanilor în C.E.T. în compania echipei Skeid — St. John, jucător la echipa Liverpool. 10) „Bello, cunoscut arbitru italian — Wade, director tehnic în federația engleză de fotbal — Aviv, locul unor recente întîlniri ale olimpicii noștri cu echipa Israelului. 11) Echipa lui Cruyff, finalistă C.C.E. '69 în compania Milan-ului — Altă parteneră a Uruguayenilor în Grupa B. 12) Unul dintre partenerii lui Pele în lotul brazilian — A evoluat în compania lui Eusebio în mai toate meciurile din preliminarii.

Definiție: SAXA, INRO, UEN. G. C.

DEZLEGAREA CARELUI DIN NR. 192

Orizontal 1) Răducanu — Mat. 2) Oră — Ree — Căra. 3) Minge — Clasat. 4) Ap — Dinu — Lido. 5) Naș — Nelson — N. 6) I — Iritat — Ală. 7) Aplica — Ot. 8) Lițe — Trist. 9) Sătmăreanu — E. 10) A.S.A. — Nor — Idol. 11) La — Eusebio — A. 12) Atac — Unu — Rin.

DUPĂ UN SFERT DE VEAC...

Cu ocazia meciului F.C. Barcelona — Internazionale (din „Cupa europeană a tirgurilor”) a făcut deplasarea la Barcelona și Meazza — celebrul fost internațional italian — care este șeful Serviciului de relații internaționale al marelui club din Milano. Cu această ocazie, Meazza i-a făcut o vizită vechiului său prieten și adversar, nu mai puțin celebrul Riccardo Zamora. Acesta din urmă se află în convalescență după o grea și lungă afecțiune renală, care a necesitat mai multe intervenții chirurgicale.

La patul lui Zamora s-a desfășurat o interesantă convorbire între faimosii foști internaționali, care nu s-au mai văzut de 25 de ani. Convorbirea lor a fost înregistrată pe film și prezentată de televiziunea spaniolă.

PRIMII OASPEȚI PENTRU „MASA ROTUNDĂ” DE LA MONACO

Organizatorii celei de a doua mese rotunde a fotbalului, care anul acesta va avea loc la 11, 12 și 13 martie, la Monaco, au început să primească anunțuri de participare. Primele provin din partea federațiilor din Brazilia, Uruguay, Argentina, Italia, Belgia, Elveția, Franța. De asemenea, vor fi reprezentate marile cluburi Boca Juniors, Anderlecht, Real Madrid, A. C. Milan, Steaua roșie Belgrad; s-au anunțat arbitrii Zsolt (Ungaria), Lo Bello (Italia), Machin și Schwinte (Franța), precum și antrenorii Ferrari (Italia), Boulogne (Franța). Lista rămîne deschisă și cu siguranță că participarea va fi și mai numeroasă și tot atât de selectă.

Jucătorii Bulgarelli și Perani au fost sărbătoriți și premiați de asociația suporterilor echipei Bologna pentru împlinirea cifrei de 250 și respectiv 300 de meciuri jucate în Divizia A sub culorile echipei.

Olandezul Cruyff, cărui li expiră de-abia în 1971 contractul cu clubul Ajax Amsterdam, va fi totuși, cedat, la sfîrșitul actualei stagiuni, lui F. C. Barcelona? Clubul a luat această măsură, după cum declară președintele său Japp Van Praag, „pentru a îmbunătăți atmosfera internă din echipă”.

Dacă Saldanha este liniștit în ceea ce-l privește pe Tostao (care a primit aviz medical favorabil pentru joc), el are în schimb griji în privința lui Edu, accidentat serios în cursul unui meci amical. Lotul Braziliei (22 jucători) s-a reunit de ieri în localitatea Tijuca, pe malul oceanului.

Terenul de joc de la Toluca, unde se vor disputa meciuri din cadrul grupei a 2-a a turneului final al C. M. va fi micșorat, la cererea F.I.F.A. în loc de 107 m pe 73 m, el va avea 105 m pe 63 m.

Președintele federației suedeze, Tore Brodd, a declarat că e mulțumit de grupa în care a căzut echipa sa (cu Italia, Uruguay și Israel) și că Suedia se va califica în „sferturi” alături de Uruguay. „Cu noiștem prea bine fotbalul italian, grație jucătorilor noștri care au evoluat în peninsulă, pentru a ne teme de Italia”, a conchis Tore Brodd.

Probabil ca echipa cîștigătoare a C. M. 1970 să facă un turneu în Europa, Asia, Africa și America. O propunere asemănătoare fusese făcută și în 1962, dar a întîlnit unele opoziții. O decizie va fi luată de F.I.F.A. la congresul său din 23 iunie a.c. la Ciudad de Mexico.

Federația de fotbal engleză și asociația jucătorilor au căzut de acord asupra unor propuneri privind acordarea de pensii jucătorilor profesioniști după vîrsta de 35 de ani.

La meciul Atletico Bilbao-Sevilla, din campionatul spaniol, arbitrul întîlnirii — Bueno — a fost gratificat de un spectator nemulțumit cu un cartof trimis direct în ochi. Rezultatul: desprindere de retina și mare pericol de pierdere parțială a vederii.

Fostul portar al lui Internazionale, Giuliano Sarti, și-a făcut debutul ca antrenor; el conduce, actualmente, echipa Lucchese din Divizia C. În prima întîlnire, sub antrenoratul lui Sarti, Lucchese a înregistrat un rezultat egal pe teren propriu.

Jucătorii uruguayeni amenință cu declanșarea unei greve dacă federația nu rezolvă situația contractelor lor. Cel mai îngrijorat este selecționerul Hohberg, care își vede periclitat programul de pregătire al reprezentativei pentru întrecerea din Mexic.

Pierino Prati (Milan), care a renunțat în meciul cu Bari să înscrie pentru prima oară patru goluri într-un singur meci, nu uită să menționeze meritele lui Rivera; acesta i-a cedat executarea unei lovituri de la 11 metri, lovituri pe care le execută el, de regulă.

VA MAI REINTRA FLORIAN ALBERT?

La 15 iunie 1969, la Copenhaga, fotbalul maghiar pierdea pe unul din cei mai buni jucători ai săi, Florian Albert, vedetă consacrată pe plan internațional. Într-o ciocnire cu portarul danez Engedahl, care i-a plonșat la picioare (vezi fotografia), Albert a suferit un accident grav: rupere de ligamente la genunchiul drept, care-l ține și acum departe de fotbal. A fost operat și apoi piciorul i-a fost pus în gips. Însănătoșirea s-a făcut greu, reeducarea a fost lentă, dar — în sfîrșit — la începutul acestui an medicii i-au permis lui Albert să-și reia antrenamentele specifice de fotbal, dar numai în sală. Piciorul s-a însănătoșit și medicii afirmă că Albert se va regăsi curînd în plenitudinea mijloacelor sale.

Victimă a fotbalului de luptă, Albert va mai putea etala clasa care l-a făcut atât de apreciat?

CEL CARE A SALVAT TREI COPII...

Acest bărbat, bandajat la cap, nu este altcineva decît fostul fotbalist profesionist francez Halberda, care — cum scriam într-un număr precedent — a salvat trei copii dintr-un incendiu produs în localitatea Verberie (Oise). Halberda, care a jucat pe vremuri la C.A.P., poartă, cum se vede, încă „urmările” curajului său, care i-a atras admirația publicului și recunoștința părinților celor salvați.

FOTBALIST ȘI... BUCĂTAR ÎN LOTUL LUI RAMSEY

Iată un flăcău care-i poate fi de două ori util lui sir Alf Ramsey, Colin Bell, atacant central al lui Manchester City, membru al lotului englez lărgit pentru turneul final C.M. din Mexic. Bell este și un excelent bucătar, postură în care-l vedeți în această fotografie. De altfel, Bell a deschis n de mult un restaurant, împreună cu un vechi prieten și fost coechipier, Colin Waldron, în prezent legitimat la Burnley. Poate că această a doua calitate a lui Bell (dacă aceea de fotbalist nu va fi suficientă!) îl va determina pe Ramsey să-l ia cu el în Mexic. Bell ar putea supraviețui prepararea mîncărilor echipei engleze, ferind stomacurile jucătorilor de deranjamentele provocate de schimbarea meniului...

„CUPA MONDIALĂ” A CLUBURILOR?

Un comitet special F.I.F.A., reunit la Zürich, a studiat posibilitatea organizării, chiar din acest an, a unei „Cupe mondiale” a cluburilor.

lor, cu participarea a șase campioane de continente: America Centrală și de Nord, America de Sud, Europa, Asia, Africa, și Oceania.

FOTBAL

REVISTA SĂPTĂMINALĂ
Redacția și adresa: București, Bd. Mărăști 26,
sectorul I, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chirță Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Pavel Marcu, Aurel C. Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirscu (redactor-șef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Bobocca

TOSTAO, SPERANȚA Nr. 1 A BRAZILIEI

Interviu transmis de trimisul nostru special AUREL C. NEAGU

EDUARDO GONCALVES ANDRADE (TOSTAO) s-a născut la Belo Horizonte, la 25 ianuarie 1947, împlinind deci zilele trecute vârsta de 23 de ani.

Ca junior a jucat la clubul America din Belo Horizonte, iar după aceea, ca profesionist la clubul Cruzeiro din același oraș unde este legitimat și azi.

Prima apariție publică o face la vârsta de 15 ani în selecționata de juniori a orașului natal. De atunci și până acum a jucat în 128 întâlniri de club, înscrind 190 de goluri. La aceste jocuri trebuie adăugate întâlnirile internaționale de club, care, în Brazilia sunt mai numeroase decât jocurile din cadrul statelor respective și pe plan național.

Debutul în echipa Braziliei îl face la vârsta de 19 ani, în meci amical cu Chile, la Sao Paulo, în 1966, rezultat 1-1. De atunci a apărut de 38 de ori în echipa Braziliei, ocupând, deocamdată, locul al 16-lea printre internaționali Braziliei. El a înscris pentru Brazilia 27 de goluri, din acest punct de vedere fiind clasat pe locul al 4-lea.

În Brazilia, sport înseamnă fotbal și fotbal, la rândul lui înseamnă Tostao. De când sintem în Brazilia am auzit foarte rar numele lui Pele. Poate și pentru motivul că este plecat cu F.C. Santos în turneu peste hotare, poate pentru că aici, la Belo Horizonte, în „fieful” lui Tostao, este firesc ca Eduardo să fie nr. 1. Însă, citind ziare din alte state braziliene, constatăm că Tostao este și în alte locuri din această vastă țară fotbalistul nr. 1. Este imposibil să trecă o zi fără ca zărele să nu discute ochiul Tostao, participarea lui la Mexic. Orice pas făcut de Tostao este cunoscut de întreaga Brazilie. Orice deplasare a lui este făcută publică, cu orar de avion, cu hotelul rezervat. Așa am aflat că i-a expirat valabilitatea pașaportului, ce număr are pașaportul, când va pleca la Houston, la controlul operației, că va rămâne pe timpul Carnavalului de la Rio, în S.U.A. pentru mai multă liniște.

Cu litere de o șchioapă a apărut declarația lui Tostao: „CU MINE SAU FĂRĂ MINE, BRAZILIA VA FI CAMPIONA NA MONDIALĂ”.

După ce ai citit o săptămână despre Tostao te aștepti să găsești în acest mare fotbalist, care a împlinit abia 23 de ani, o figură plină de importanță. Cu surprindere găsești un tânăr modest, liniștit, cu vorbă calmă, amabil, care parcă roșește în fața elogiilor și a ovațiilor multimei.

L-am cunoscut după meciul Cruzeiro — România.

— Cum vă simțiți cu ochiul bolnav?

— După părerea mea, foarte bine. Consultul de la Houston, unde voi pleca la 30 ianuarie va hotărî. Sint însă convins că voi juca în Mexic.

— Vă pregătiți în continuare?

— După întreruperea necesitată de operație și convalescență am reluat de 15 zile antrenamentele, cu un program mai ușor.

— Vă veți prezenta la 12 februarie la convocarea lui Joao Saldanha?

— Sint convins că nu voi pierde nici o zi de pregătire.

— Ce părere aveți de echipa României?

— După un singur joc este greu de apreciat. Totuși se poate constata o apărare fermă, cu un blocaj bun, cu un joc organizat, dar cu prea puține faze de atac.

Mi-a plăcut golul lui Dumitrache și manevrele abile ale lui Dobrin, în ciuda terenului foarte greoi.

Tostao a adresat apoi alăturatul salut iubitorilor fotbalului din țara noastră.

A todo o publico deportivo de la Romania, o saludo a la experiencia de una gran parte de su vida por la

Eduardo Tostao
Belo Horizonte, 24.1.1970

Publicului sportiv din România, salutul meu și speranța că într-o zi voi avea prilejul să joc în această țară.

EDUARDO TOSTAO

Belo Horizonte, 24.1.1970

TELEFON DIN BRAZILIA

Ieri, la ora prinzului, am avut o nouă convorbire telefonică cu trimisul nostru special în Brazilia, Aurel C. Neagu, care ne-a transmis:

„Presa braziliană publică în ultima vreme ample articole despre echipa noastră. „Diario da boy” de exemplu, scrie sub titlul „SA-I RESPECTĂM PE ROMÂNII”. „Evoluția echipei danubiene ne face să ne întărim convingerea că grupa de la Guadaluajara e cea mai grea. Credeam că vom avea doar 2 adversari dificili, Anglia și Cehoslovacia, dar iată că nici românii nu pot fi socotiți dinaintea bătuți. În partidele de până acum, ei au jucat simplu, practic, realist, confirmând cuvintele lui Saldanha, care-i văzuse la București, contra Portugaliei. Băieții lui Angelo Niculescu joacă variat, în

fiecare meci altfel, mereu „unsprezecele” român are altă față și ca joc și ca alcatuire”.

După jocul cu Internazionale Porto Alegre (N. Red.: disputat aseară) plecăm în Peru pentru meciul cu naționala țării, de luni. Ziarul „Commercio” din Lima scrie un larg articol despre meciul de la 9 februarie, sub titlul „MECIUL CU ROMÂNIA, O PIATRĂ DE ÎNCERCARE PENTRU PERU”. Recent, Peru a susținut două întâlniri cu Spartak Trnava, câștigate cu 3-1 și 2-0.

Cit despre meciurile cu Uruguay, ele au fost definitiv scoase din program.

În legătură cu turneul de la Rio, în afara echipelor braziliene Vasco da Gama și Flamengo va mai participa echipa României și probabil Spartak Trnava”.

FOTBALIȘTI ROMÂNII PESTE HOTARE

În afara lotului reprezentativ, în ultimul timp au mai jucat peste hotare următoarele echipe românești:

LOTUL OLIMPIC ÎN AUSTRALIA: 7-2 (4-0) cu Newcastle (autorii golurilor: Kallo 2, Oblemenco 2, Tufan, Grozea și Tătaru) la Newcastle; 1-0 (0-0) cu Victoria la Melbourne (autorul golului: Bădin).

LOTUL NAȚIONAL DE JUNIORI (sub numele de Steaua) la turneul internațional de la Viareggio: 0-0 și 0-1 (0-1) cu Internazionale, la Vicenza și Montecatini.

F. C. ARGES PITEȘTI ÎN GHANA: 2-1 (1-0) cu Olimpios la Accra; 2-2 (1-2) cu Selecționata Ghanei la Accra; 0-1 (0-0) cu Asante Kotoko la Kumasi; 1-2 (1-2) cu Hearts la Accra.

În prezent se mai află în turneu, în Kuwait, echipa Farul Constanța. Este probabil ca să plece în Orientul Apropiat și echipa Steaua București; tratativele sint în curs (proiectul unui turneu în Turcia a căzut).

CAMPIONATE... CAMPIONATE...

ANGLIA. — Viitorul adversar al lui Dinamo Bacău, Arsenal Londra, a pierdut în etapa a 31-a cu 2-0 la Coventry și a coborât în clasament de pe locul 13 pe 14. Lider continuă să fie Leeds United.

CEHOSLOVACIA. — Campionatul va fi reluat la 6 martie și se va desfășura fără întreruperi până la 6 mai. Echipele și-au reluat pregătirile, fără jucătorii din lotul național.

R.F. A GERMANIEI. — Alemannia Aachen se află într-o

situație disperată, sub amenințarea retrogradării. În ultima etapă a fost din nou învinsă, cu 5-0 de VfB Stuttgart. Schimbarea antrenorului Stollenwerk cu Weth și reintarea lui Claessen n-au avut efect.

SPANIA. — Surprize în ultima etapă: Real Madrid a pierdut cu 5-0 la Bilbao în fața echipei Atletico! În aceeași etapă, Sabadell a dispus cu 3-2 de Barcelona. Lider continuă să fie Atletico Madrid.

ITALIA. Cagliari și Riva fac

PRONOSPORT

Iată pronosticurile noastre la concursul nr. 6 din 8 februarie a.c.

1. Bologna — Verona	x
2. Brescia — Internazionale	2
3. Cagliari — Fiorentina	x
4. Lanerosi — Bari	1

5. Milan — Palermo	1
6. Roma — Napoli	x
7. Sampdoria — Lazio	1
8. Torino — Juventus	2

9. Atalanta — Reggina	1
10. Catania — Como	x
11. Foggia — Pisa	1
12. Mantova — Monza	1

13. Perugia — Placenza	1
------------------------	---

RECORDUL DE SPECULATORI AL EUROPEI — LA UN MECI DE CAMPIONAT. La partida de campionat din Scoția, Glasgow Rangers — Hibernians, s-a înregistrat un record absolut de spectatori pentru o partidă din competiție internă. În tribunele stadionului Hampden Park (125.000 de locuri) s-au aflat 115.000 spectatori. Baxter, căpitanul lui Rangers, a declarat după joc, că nici nu s-ar fi gândit la un asemenea succes de public. „Am avut senzația că joc de meci cu echipa Scoției, în campionatul inter-britanic” a menționat cunoscutul internațional.

RAYMOND KOPA DIN NOU ÎN ARENA? La 29 de ani, vestitul internațional francez Raymond Kopa, anunțat că dorește să rela activitatea competițională. Declarația sa a produs multă uimire, pentru că cunoscutul jucător își anunșase retragerea și evoluia, în ultimul timp, numai în formații de amatori.

Kopa vrea să joace tot la vechiul său club, Reims.

UN PUI DE LEU ÎN POARTA LUI SCHALKE 04. Spectatorii meciului Schalke 04 — Borussia Dortmund, din campionatul vest-german, au avut surpriza să constate că în spațiile porții echipelor-gazdă se afla... un pui de leu. Era noua mascotă a clubului. Jucătorii cred că ea le va purta

CORRESPONDENȚĂ DIN MEXIC

F. I. F. A. și organizatorii iau importante decizii

- PERIOADA MINIMĂ DE ACLIMATIZARE 4 SĂPTĂMÎNI
- ALIMENTAREA CU OXIGEN
- NU ESTE SOCOTITĂ DOPAJ
- NICI O ECHIPĂ NU VA FI EXCEPTATĂ DE LA SCHEMA PROGRAMĂRII
- SBARDELLA ESTE MAI DORIT DECÎT LO BELLO

● Unul dintre cei mai cunoscuți fiziologi din lume, prof. Schönholzer, de la Institutul Superior de Sport din Macolin (Elveția) a terminat, simbatic, studiul la fața locului asupra condițiilor de joc din Mexic. El a declarat ziaristilor că în curind va termina redactarea instrucțiunilor sale, solicitate de F.I.F.A., indicații care vor fi trimise tuturor celor 16 echipe calificate la turneul final, și referindu-se la cele mai propice măsuri pentru o cit mai eficientă acclimatizare.

Specialistul elvețian a subliniat că două sint concluziile pe care ține să le facă cunoscute:

a. perioada de acclimatizare comportă minimum patru săptămîni de jocuri și antrenamente la o altitudine de peste 2500 de metri (chiar dacă aceste zile nu sint petrecute în Mexic ci și în alte localități cu mare altitudine).

b. este indispensabilă și o perioadă de acclimatizare pentru arbitri. De minimum 10 zile. Profesorul Schönholzer a declarat că va atrage atenția Comitetului de organizare asupra acestui fapt, neglijat la trecutele Jocuri Olimpice.

● Comisia medicală F.I.F.A., compusă din cinci specialiști europeni, sud-americani și africani a comunicat că alimentarea cu oxigen NU ESTE CONSIDERATĂ O DOPARE A JUCĂTORILOR ȘI VA FI PERMISĂ — ÎN CONSECINȚĂ — ÎN MEXIC. Comisia a atras însă atenția că, în condițiile altitudinii, orice folosire a dopingului devine de două ori mai periculoasă pentru organism și a aprobat controlul antidoping anunțat de F.I.F.A., stabilind condițiile tehnice de efectuare.

● La cererea expresă a delegaților echipelor calificate în turneul final, ca și a numeroși membri ai Comitetului executiv F.I.F.A., forul internațional împreună cu organizatorii au anunțat în mod special că NU SE VA FACE NICI O DEROGARE DE LA PROGRAMAREA ÎNTILNIRILOR. Aceasta înseamnă că, în cazul în care, de pildă, echipa Mexicului ar câștiga grupa sa, va juca la Puebla, așa cum prevede schema de programare anunțată. Se menționează că intervențiile pentru reafirmarea poziției F.I.F.A. și a comisiei de organizare s-au făcut ca urmare a cazului din C.M. 1966 cînd echipa Angliei a fost exceptată de la regulile de programare, fiind fixată să-și joace toate partidele pe stadionul Wembley.

● Federația de fotbal mexicană a comunicat forului de specialitate din Roma, într-o discretă notă, că ar prefera ca arbitrul delegat de federația italiană să fie Sbardella și nu Lo Bello, acesta din urmă fiind considerat prea sever ca manieră de arbitraj!

GONÇALVES RUZ

CORRESPONDENȚII NOȘTRI TRANSMIT

ZURICH

15.000 SALVADORIENI ÎN MEXIC! Pînă în prezent, pentru meciurile turneului final din Mexic s-au vîndut 30.000 de tichete (serii de bilete, asigurînd prezența la toate întîlnirile unei grupe și, mai departe, la un meci din sferturi, la o semifinală, la jocul pentru locurile 3-4 și la finală).

Dintre acestea, 15.000 au fost reținute de suportorii echipei Salvadorului!

RECORDUL DE SPECULATORI AL EUROPEI — LA UN MECI DE CAMPIONAT. La partida de campionat din Scoția, Glasgow Rangers — Hibernians, s-a înregistrat un record absolut de spectatori pentru o partidă din competiție internă. În tribunele stadionului Hampden Park (125.000 de locuri) s-au aflat 115.000 spectatori. Baxter, căpitanul lui Rangers, a declarat după joc, că nici nu s-ar fi gândit la un asemenea succes de public. „Am avut senzația că joc de meci cu echipa Scoției, în campionatul inter-britanic” a menționat cunoscutul internațional.

RAYMOND KOPA DIN NOU ÎN ARENA? La 29 de ani, vestitul internațional francez Raymond Kopa, anunțat că dorește să rela activitatea competițională. Declarația sa a produs multă uimire, pentru că cunoscutul jucător își anunșase retragerea și evoluia, în ultimul timp, numai în formații de amatori.

Kopa vrea să joace tot la vechiul său club, Reims.

UN PUI DE LEU ÎN POARTA LUI SCHALKE 04. Spectatorii meciului Schalke 04 — Borussia Dortmund, din campionatul vest-german, au avut surpriza să constate că în spațiile porții echipelor-gazdă se afla... un pui de leu. Era noua mascotă a clubului. Jucătorii cred că ea le va purta

noroc. Fiindcă vorbim de Schalke 04, să vă informăm că acesta este primul club vest-german care a realizat o prelată din material plastic pentru terenul de joc al stadionului său.

GREN ATACA RECORDUL LUI MATHEWS. Internaționalul suedez Gunar Gren a anunțat că intenționează să bată recordul de longevitate sportiv al lui Stanley Mathews. El împlinește la 31 octombrie, anul acesta, 50 de ani; Gren a jucat de 57 de ori în echipa reprezentativă și face parte acum din echipa Bogens I. F. din divizia a III-a a campionatului suedez. Întreaga presă suedeză a început o mare campanie pentru stringerea de fonduri necesare ridicării unui monument a lui Gren în orașul său natal, Göteborg.

MARIO WIDMER

BOLOGNA

VALCAREGGI — SATISFACUT. Selecționerul „squadrei azzurra”, Valcareggi, a fost prezent, duminică, la meciul Lazio — Cagliari, interesat să urmărească forma selecționabililor. După meci el a declarat ziaristilor că este satisfăcut de forma arătată de Albertosi, Cera și Riva din echipa Cagliari. Selecționerul a mai spus că îl mulțumește în general forma jucătorilor susceptibili de selecționare. Un lot lărgit, de 29 de jucători, va fi definitivat cu ocazia reuniunii de simbătă a Consiliului federației italiene. Dintre aceștia, 18 vor fi convocați pentru antrenamente comune în ziua de 17 februarie, la Coverciano, urmînd ca la 19 februarie să aibă loc plecarea spre Madrid, unde, la 21 februarie, echipa Italiei va întîlni pe cea a Spaniei.

TOTI ÎNTERNACIONALI VEST GERMANI VACCINATI ÎMPO-

TRIVA VARIOLEI. Întrucît în R.F. a Germaniei bîntuie o puternică epidemie de variolă, toți componenții lotului vest-german, care vor face deplasarea pentru partida cu echipa Spaniei, de la 11 februarie, de la Sevilla, au fost vaccinați. La acest meci, deși a fost convocat, nu va fi prezent Haller, reținut de obligațiile sale față de Juventus, echipa care a realizat un șir de performanțe record în campionat și dorește să-și pregătească cu toată atenția jucătorii pentru etapele viitoare.

INTERNACIONALI MEXICANI AMENINȚA CU GREVA. Deoarece nu li s-au achitat o serie de prime de joc, internaționaliile mexicani au comunicat federației că nu se vor mai prezenta la viitoarele partide. Intervenția guvernului, care a dispus imediată achitarea a acestor prime, a lămurit conflictul care era gata să izbucnească.

HAMBIN INTERNAT ÎN SPITAL, LA AMSTERDAM. Plecat cu A. C. Napoli la Amsterdam pentru meciul cu Ajax, din „Cupa europeană a tîgurilor”, cunoscutul jucător Hamrin a suferit o puternică criză de ficat, care a necesitat urgenta sa internare în spital. Internaționalul suedez va rămîne în grija medicilor olandezi pînă săptămîna viitoare, cînd va reveni în Italia.

DOAR 8000 SPECTATORI LA MECIUL URUGUAY — SELECȚIONATA Cehiei. Pe 1-mensul stadion „Centenario” din Montevideo se aflau doar 8000 de spectatori la meciul dintre echipa Uruguayului și o selecționată a Cehiei (rezultat 2-2), condusă de Vytlacil, în care evoluează jucători foarte tineri. Faptul trebuie explicat prin dezamăgirea produsă de naționala uruguayană a suporteriilor săi în ultima perioadă de timp.

CESARE TRENTINI